کله

خو راپیښه وکړه

د باز محمد عابد

شعرونو ټولګه

په مخ ترتيب کوونکي : سمسور حبيبي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له عابد نه مې باز ډېر خوښيږي

د ټولو عابدانو په مخ کې دې ديوال وي. زه زموږ د بهيرونو او زموږ د بنداړونو بازمحمد عابد يادوم. څو ځلې مې ورته ويلي دي چې هلکه بازه ! که نور نومونه درباندې درېدلي دي نو باز خو دې خپل نوم دی او د عابد پر ځای د غزلونو په مقطع کې باز راوله. او بيا له تا نه خو هغه ظالم باز نه جوړوو چې د زرکو او زاڼو او سپينو کوترو په وينو يې منګولې سرې وي. باز په موسکا کې راته وايي چې نه، زه د عابد نوم نه بدلوم. ځکه چې دا نوم پر ما باندې " چا " ايښی دی.موږ نه پوهيږو چې هغه ښکلی څوک به څوک وي چې باز يې عابد کړی دی. باز سره له دې چې عابد پاتې شوی، بيا يې هم دا ښکلې ګناه هر ځل کړې ده چې د غزل او سندرو په زرکو، زاڼو او کوترو يې د خپل خيال منګولې سرې کړې دي. د عابد يا په بل عبارت زموږ د بنداړونو او بهيرونو د باز دا ظلم دومره نازنين دی چې انصاف ورته په دوه لاسي سلامونه کوي. زه د باز د ګرانو لوستونکو سره د باز د کتاب په باب نه غږيږم. زه ډېرې خبرې د باز په هکله لرم. باز سره له دې چې د افغانستان د څه کم دوی لسيزې غميزې نه يې ډېر دردونه اخيستي او د ژوند شپې يې پرې شاعرانه کړې دي. فطرتاً هم شاعر دی د باز يو ورور د روسانو د شوبلې تر زنځيرونو لاندې شهيد شوی دی او د بل ورور يوه پښه يې د روسانو په ماين غوڅه شوې ده. دا غميزې او دردونه باز د خپل فطري شاعرانه طبعې په رنګ کې رنګ کړي او غزليزې کړې دي. باز دا ټولې دردونکې پيښې د تنکي زلميتوب په تنکيو شيبو کې ليدلې او د خپل تنکي غزل پر اوږو يې را رسولې دي. کله کله د غمونو او دردونو دا بارونه دومره ردانه شي چې د باز د غزلونو پر تنکۍ ملا نه راوړل کيږي. نو خامخا به د ده د زړه پر دمه ځای کې دمه جوړوي. په راتلونکې وخت کې به دا سندريز بارونه په ډېر هنر د غزلونو او سندرو پر اوږو داسې راوړي چې نه يې د غزلونو او سندرو ملاوې ماتې شي او نه سندريز بارونه ولويږي. باز لوړ دنګ ، سور او سپين سړی نه دی، بس يو موټی لونګ دی چې د غزل د سږنۍ بالغې پر سينه له زنګيدو سره جوړيږي. سترګې يې د باز غوندې ښکلي دي. کله کله يې سترګې سرې سرې ردې هم پيدا کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دې لنډۍ د رایادولو او انځورولو هنداري ښکاري:

ستـــــرګې دې سرې ردې ردې دې
ردې ردې د ښامارانو سترګې وینه

د ښارمار ذکر راغی. د مارانو او ښامارانو په لیدو به ځیني خلک بوږنیږي خو باز هغه شاعر دی چې په هر څه کې ښکلا لټوي. دی په خپل غزل کې ځای ځای د مار هغه هم د " مارې" د ښایست یادونه کوي. باز وایي چې دمار سترګې مې ډېرې خوښې دي. وایي چې د مار میناتوري شوې څرمن کې چې خدای کوم ښایست ځای کړی دی په ډېرو موزونو ښایستونو کې هم نه شته.

هـــوده د میـــــنې پـــــر اثر نه کوي
د سینې دښته کې مـــې مــــاره ګرځي
لړمې د مینې پـــه هـــوده کې واخله
روح مې په بین دې لــکه مـــــاره ترم
د روح سرود مې ورتـــه بــــین غږوي
د سینې دښتې تــه مې مــــاره راځي
د روح بین غږومه چیــــرته ماره لټوم
اوبو غوندې د غره لمن کې ماره لټوم

پورتنۍ له پرتمه ډکه ښکلاپرستي د باز ځانګړنه ده. " له سرو سترګو تر سرو سترګو" په شعر کې یې د ماشومتوب په خاورو او دوړو د سرو سترګو انځور کېنلی. په ځوانۍ کې یې د هغو سترګو انځور کېنلی چې د ژوند په هینداره کې یې د نظر له لاسه د ارمان تصویر ښوییږي. باز ته د ده د غزل په سر سوګند ورکوو چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو سترګو دا ډول لوبې به پريږدي. عابد دې د تورو او کلماتو سرکش ښامار ته د غزل شپيلۍ وغږوي او د ښايست لعل دې ترې راولجه کړي. باز دې د خيال سترګې د سندرو او غزلونو پر مرغانو سرې کاندي.
مور ډېر څه کم دوی لسيزې غميزې او تراژيدۍ ځپلي خلک يو خو د غره غوندې دروند انتظار مو د صبر پر اوږو

تر دې دمه رارسولی دی.
ستا د راتلو په انتظار انتظار
داسې ولاړ يم لکه غروي غلي
ستا د وصال روژه په خوله پاتې يم
د يتيمانو خو اختروي غلي

لکه مخکې چې مو وويل باز فطرتاً د شاعرانه اروا څښتن دی. دی له يوې ورځې نه بلې ته پسې غزليز کيږي. له هغې ورځې را په دې خوا چې زمونږ د ادبي بنډارونو او افغان ادبي بهير غونډې پيل شوې د باز غزل د څپو د ښايستونو ګلکڅونو ته منګولې وغځولې. حالات لولپه دي خو دا چې باز د وطن ګلورين او غزليز پسرلي " استاد محمد صديق پسرلي " د هنر تر سيوري لاندې راروان دی، نو دې لولپه حالاتو ته هم د غزل د ښايست وسله نه ږدي.

سيوری مې په سر د پسرلي ګرځي
شکر د ورمو د بهير غړی يم

د باز غزل لکه د ګلاب پاڼه، لکه د پرخې دانه هم ښکلی دی او هم روڼ او بې تکلفه.

په رخسار يې لکه پرخه نه ځاييږم
دا رنګينه حادثه مې لکه لمر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز د یوې شاعرۍ او مضطربې اروا ځښتن دی. ځان لا زړی ورته ښکاري، د شین کیدو او غوړیدو هیله لري. سره له دې چې د غزل غوټۍ یې په غوړیدو دي، خو ویریږي چې ښکلي به مې وغورځوي:

مه مې غورځـــوه د غـورځیدو نه یم
و مې کـــــره شین بــــه شمه زړی یم
مینه غواړم، زړه غواړم له ښکلیو نه
سوال یمه لا هغسې نیــــــمګړی یم

د باز په شخصیت کې مینه، ښکلا پرستي، عاطفه او صمیمیت ټول راټول دي. او دا ټول هغه څه دي چې د شعر روح او وجود ترې جوړیږي. باز د ماشومتوب خاطرې او د ژوند ځینې پیښې لري چې موږ په بار بار اوریدلي دي او بیا یې هم په اوریدو نه مړیږو. د ماشومتوب یوه عاطفي کیسه یې ددې له پاره دلته را اخلم چې د ده په شاعرانه شخصیت او د ده په اوسنیو او راتلونکو شعرونو کې به یې عاطفي اغیز خامخا وي:

"باز ماشوم و. د نورو ماشومانو غوندې د ګوډي پران لوبه خوښه وه. خپل ګوډي پران ته یې د دې له پاره ښیښه یي تار اچولی و چې له ګوډي پرانونو سره د جنګ په وخت کې یې تار پرې نه شي. ګوډي پران یې هوا ته جګ کړی و. ګوډي پران د وړې شاهین په شان حملې کولې، په چل چل یې ښیښه یي تار را کش کاوه. د ګوډي پران ښیښه یي تار یې د بل ماشوم د ګوډي پران پر ځای په آسمان کې د یوې الوتونکې توتکۍ له تنکۍ مرۍ نه راتاو شو. د تار د کشولو سره سم بې سره توتکۍ لاندې راپریوته او د باز په پښو کې ولویده. بازد توتکیو په باب ډېرې کیسې اوریدلې وې، چې دا فقیره مرغۍ ده. د دې مرګ لویه ګناه ده. د باز په سترګو کې اوښکې راغلې. د ښیښه یي تار غوټه یې له لاسه ولویده او ګوډي پران لکه د وزر ماتې مرغه ورو ورو رالویده او اخر په یوه ونه کې بند شو. باز توتکۍ په کوچنیو لاسونو کې راواخیسته. نور ملګري ماشومان یې هم دهغې په ویر کې له ځانه سره ملګري کړل. د باز په سترګو کې اوښکې پنډې وې او نورو ملګرو د ده په سترګو کې غمګینې او وارخطا سترګې ګنډلې وې. باز توتکۍ په کفن کې پټه کړه. کوچنوټې قبر یې ورته جوړ کړ او ماښام کې یې حلوا پسې وایسته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا عاطفه او دا سې نورې ډېرې عاطفې د باز په روح کې روانې دي. زه خو فکر کوم چې دا عاطفې او دا تراژيدۍ د باز په غزل او شعر کې لا پوره پخې شوي نه دي. دی به په غزل او شعر کې هغه وخت قيامت کوي چې دا عاطفې، مينې او تراژيدۍ پوخوالي ته ورسوي او خامې ترې پاتې نه شي.

د پسرلي په وخت کې له کليو نه غرونو او شنو ورشوګانو ته کډې ليږدي، نوکله چې د باندو ميلې ته نيژدې شي، پيغلوټې نجونې له قافلې نه د هوسيو په څېر په ترپکو ترپکو مخکې شي. په ترپ کې ميلې ته ځانونه ورسوي. د باندو جونګړې او څيرونه جارو کړي. اورونه بل کړي او له چينو نه اوبه راوړي. همداسې د باز د شعر قافله ورو ورو روانه ده. د خيال پيغلوټې نجونې يې په غزليزوګامونو د خپل شعر له قافلې نه وړاندې روانې دي چې د ښکلا په ورشو او ميله کې ورته دمه ځای وګوري.

د شيبو شاعرانه کول د شعار دنده ده. باز بايد د ښايست او آرمان توتکۍ د شعر په دم راژوندۍ کړي. د باز د غزل مسرې بايد د هغې شوبلې د زنځيرونو انځور وي چې زموږ شيبې او آرمانونه يې شهيدان کړي دي.

د شهـــــيدو ګلغـــــوټيو جنازې وي

زموږ کلي ته يې غيږ کې باغوان راوړي

د باز په غزل کې ساده ګي او رواني ده. ساده ګي په دې مانا نه چې ګنې شعريت په کې نه شته. زما مطلب دا دی چې بې ځايه او بې مفهومه ابهام، له ښکلا نه ليرې پيچلتيا او تصنع په کې نه شته. د بې مفهومه ابهام هغه پيچومی نه لري چې د لوستونکو او اوريدونکو د ذوق پښې په کې تناکې شي. ډېرې غزلې يې په لنډ او روان بحر کې دي. د غزلونو مسرې يې هم ډېر ځله له پنځو بيتونو اخوا نه اوړي. د شاعرانه طبعې الوت يې د هغه نه سترې کيدونکي مرغه غوندې نه دی چې تر ډېره په آسمان کې وګرځي راوګرځي. بس د باز د شاعرانه طبعې الوت د زرکې غوندې لنډ دی او يا کله کله د باز د غوټې په څېر تيز او لنډ دی چې په لنډه فاصله کې په يوه غوټه ښکار کوي.

د باز په غزلونو کې د غميو په څېر تراشلي او ځليدونکي مسرې ډېرې پيدا کولی شو. که په ډېرو غزلونو کې يې ښکلې او د لوړ شعريت لرونکې مسرې نه وي هم خو له شعريت او شاعرانه مفهوم نه به ډېرې راپريوتې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي. باز خپل نوي ویل شوي شعرونه مونږ ته تل په ویره ویره اوروي. غزلونه یې ډېر ځله زمونږ د ځوانو شاعرانو، لیکوالو او کره کتونکو ملګرو هر یو نورالحبیب نثار، مصطفی سالک او حنیف خلیل د ډېرغوځ خو ښکلي نقد (کره کتنې) د ځلوونکو او تراشونکو تیشو له تیرو څوکو تیریږي. ځکه خو د باز په شعرونو کې کمزوري شعرونه لږ موندل کیږي. د باز غزل زمونږ د بهیرونو او بنډارونو نور ملګري هم اوري او لولي، خو هغوی لږه ګوزاره ورسره کوي او کله کله یې پر کمزورو مسرو هم سترګې پټوي.

د باز په غزلونو کې یو بل ټکي ته هم اشاره باید وشي چې هغه د سندریز وزن درلودل دي. د دې ډول وزن ځوند په موسیقۍ کې یو په دوه کیدای شي.

څه ښه و چې جانان په تصور کې راته ویلې
راځه کینه دمه شه زوروره چــــیرته ځې؟
د شر د سوداګرو قافلې بازار تــــه راغلې
لږ وار وکړه د امن پیغمبره چیرتــــه ځې؟

د باز له شعر نه زیات شعریت د ده په ناسته او د ژوند سره په شاعرانه برخورد کې دی. باز لا د خپل زړه کولپ د شعر او غزل په کیلي نه و خلاص کړی چې صوفیانه او رندانه شعرونه به یې لوستل. د خانقاه په تاخ کې به یې ډیوې بلولې ، اوږدې شپې به یې په الله هو روڼولې او د خپل پیر په صوفیانه کړۍ کې له ټولو مریدانو کشر مرید و. په غزلیز باګرام کې د افغانستان د اواره او مهاجرو شاعرانو ځینې شوزنده او له درده ډک شعرونه به یې د سپیدې، خپلواکۍ او ځینو نورو خپرونو کې لوستل او د ده پر شاعرانه روح یې سندریزه زلزله وروسته. د استاد پسرلي د زرکې ترانو یې روح د ستړې زرکې په څیر د وطن په سردرد کې وګرځاوه. د استاد شپون د مور ویرنې شهکار شعر په وار وار وژړاوه.

" میلون شپږ شلې نه دي چې په ګوتو دې شمیرلی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور د ويرنې دې نيم بيتي د ده د ياد او احساس پر دښته د وطن يو نيم ميلون شهيدان د ع=غاټولو په شان راوټوکول. ده په دې غاټولو کې د خپل شهيد ورور انځور لټاوه چې پر سترګو به يې د اوښکو مهر ولګيده او د يوې سلګۍ سره به ترينه ټول لکه په غشو لګيدلي کبلي وتښتيدل. "بس د لمدو ختو لړې اوبه دارو وي"

د شعر د ښاپيرۍ د جادو د شين ښکي طوطي له مښوکې يې کيلي راواخيسته او د خپل زړه کولپ يې پرې خلاص کړ. د نقشبنديه پير په ځای يې د شعر له پيره نه لاس نيوی وکړ:

تعبير يې د سندرو د مغان له پيره غواړم

بيګاه راته په خوب کې پرښته وه چې راتله

د خانقاه پر ځای يې په خپل زړه کې د شعر ډيوې ولګولې:

دا چې زه يې سره کمبه کړم، آتشي جمال د چا و؟

ابدي فراق يې راکړ، د يو شپې وصال د چا و؟

زما ختې تمنا د ميخانې د جام لرله

خو کوزه يې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟

د خستۍ په ښاريه کې د نيستۍ سودا وه ګرانه

د عابد خودي په تن وه، وايه نور مجال د چا و؟

د باز په غزليزه شاعرۍ باندې "د نکريزو پاڼه" نوم اينښودل شوی دی. د نکريزو پاڼه په خپل ظاهري شين والي کې د ښايست باطني سره هم لري. د نکريزو پاڼه شاعرانه ذوق ته عجيبې ښکلاوې وريادوي. د ناوې سره لاسونه، د اختر ورځ او يا پر نکريزو ټکور شوي لاسونه. د نکريزو پاڼه دا ټولې ښکلاوې په خپلباطن کې لري. خو دا باطني ښکلاوې هغه وخت ظاهروي چې د نکريزو پاڼه پاڼه په درغنې ميده کاندي. د باز د غزلونو ډېر غزلتوري د نکريزو د پاڼو په څير د حالاتو او کيفياتو په درغنې ميده شوي او د هنر د ناوې لاسونه پرې سره شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باز د شاعرۍ د بنیاد خښته د کابل له درد او د باګرام د تغزل له رنګ نه جوړه شوې ده. خدای (ج) دې باز ته ډېر عمر ورکړي چې د غزلپرستو او شعر پرستو له پاره د سندرو غزلېزه او ښکلې ماڼۍ ودانه کړي.

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښته ساتمه
په مخه مو ژېړي ګلونه
کاروان، پېښور، ناصر باغ نوی کمپ
۱۳۷۵/۹/۲۶
۱۶/۱۲/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

منګی

قدر یې زیات شو چې ستي شو په شر منګی
څکه یې پیغلې جینکۍ اوس وړي په سر منګی

له پښو نه سره پورې وا خلي خوشبویي د جونو
کلاله ځرنګ دې جوړ کړی په هنر منګی

غوږ یې د زړه درزا ته ایښی وي په ترخ کې د یار
له پټو زړونو باخبر وي بې خبر منګی

په ډکیدو کې چې خټ حټ په خندا وخندیږي
مظاهره کړي د وصال په مازیګر منګی

مور ته به څه بهانه کوې ته لا وړه یې ګلې
چې د اشنا سره دې مات کړ په ګودر منګی

عابده کاش چې ته کلال وای جوړول دې منګي
له خپلې خټې نه دې جوړ وای د دلبر منګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوش مې د مینې په لمسون د لیونو پسې ځي
تږی نظر مې ستا د چم کږو کوڅو پسې ځي

زه خو دا ستا د غمه شپه او ورځ لوګی لوګی یم
دا خلک نه پوهیږي هسې سپیلنو پسې ځي

دا دې کوم راز دی د وصال و فراق نه پوهیږم
ګله چې پرخه ستا له مخ نه پلوشو پسې ځي

راته نسیم په غوږ کې وی چې پرې غزل ولیکه
د یار خوشبو دې راسره غږ د پردو پسې ځي

شور ګډ شو خلکو وی چې حسن په بازار خرڅیږي
یوسف د مصر د یعقوب د اخیستو پسې ځي

دا قافله د ژوند عابده مخ په وړاندې درومي
خومره چې تللي دي راغلي به په تلو پسې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې له لیمو نه مې نظر پـــریـــوزي
د ښکلو قدر مې پـــــه سر پریوزي

ارمان مې داسې نیمه خوا پاتې شي
لکه چې بې دیـــد نـــــه لمر پریوزي
ستا د وصال د یـــوې شېبې په بدل
داغ مې د هجر پـــه ځیګر پریوزي
د انتظار په للــــمو للــــمو د ښتو
تور مې او به شي له بصـــر پریوزي
ته چې د کاڼي زړه سیــــنه کې لرې
زمـــــا د آه بـــــــه څه اثر پریوزي
اوس په هجران کې د وصال یادونه
لـــــــکه مرهم چې په پرهر پریوزي
هســـــې پنا شوې د عابد له سترګو
لکه چـــې ستوری د سحر پریوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې تصور مې د صـــــنم ورانیـــږي
جوړ سلسله د هـــــر ستم ورانیـــږي

په دغه بر کلي کې ځنــــګه شور دی
ملګرو بیا د چـــــا حــــــرم ورانیږي

خدای خبر بیا دي پــــه زړه څه تیریږي
چې ستا کوڅه کې مـــې قدم ورانیږي

عابده داســـــې ښــــاریه کې اوسې
وران خو لا څه چې په کې سم ورانیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غیرت او ننګ جذبه لا د پښتون شته
څو يې تن کې لا یوه قطره د خون شته

که ماضي په زنده ګۍ چړې سرې کړي
امیدونه مستقبل ته د ژوندون شته

د ظلمت تیاری که شته دی لا خو شپه ده
پسې وار هم د روښانه سباوون شته

که فلک رابانديې خپلې چارې وکړې
راته زیری د زما د اوښتون شته

که د وخت څپېړو موږ سره جلا کړو
دې ټوټې ټوټې ولس ته پیوستون شته

که منزل څومره مشکل وي پروا نه شته
حوصله لا د عابد سره د یون شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د فاصلو لړۍ د مینې له نظر تیریږي
احساس مې وبوږني سلګۍ شي له بصر تیریږي

د لاشعور نه یې شعور ته کډه کړې ده نن
جانان زما د سینې دښت کې په سفر تیریږي

تکل مې کړی دی چې لاړې د ګودر ښکلوم
ډېرې پیغلوټې په دې لار هر مازیګر تیریږي

د زړه جونګړه ورانوي په یو نظر د جمال
زما قاتل زما په سیمه بې خطر تیریږي

د سباوون زیري د لمر بانه موسکي موسکي کړي
د سپیدې څرک چې د افق په سم او غر تیریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې زه يې سره لمبه کړم، آتشي جــمـــال د چا و؟
ابدي فراق يې راکړ، د يوې شپې وصـــال د چـاو؟

زنـګيدمه، تـاويـدمه د پريـشانه زلـفو تال کـې
اوس چې خاورو کې لغړيږم، ها رنګينه خيال د چاو؟

زمــا ختــې تــمــنا د ميکـــدې د جـام لرله
خو کوزه يې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟

د هستۍ په ښاريه کې د نيستۍ سودا وه ګـــرانه
د عابد خودي په تن وه وايه نور مــجـــال د چاو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرخه د سحر چې د ازغو په څـــوکـــو وزانـــــګي
اوښکې مې ډیوې شي د ښو په څوکو وزانـــــګي

دا د زړه کنډول به ورته ډک له ارمـــانـــونـــو وړم
یار ته چې د عشق د منارو په څوکو وزانـــــګي

ډک د تخیـــــل د رنګینـــیو فـطــرتـــي غـــزل
پرېږده چې جانان ته د بـــارخو په څوکو وزانګي

طمعه د عابد لا په زړګـــي کې هسې طمعه شي
لمر چې د غروب د تورو غرو په څوکو وزانګي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما قدم چې د وصال تر کوره ونه رسي
د یار ښکلا دې د کمال تر کوره ونه رسي

چې پرې زما د امیدونو ستوري ونه بریښي
د رخسار خط دې د هلال تر کوره ونه رسي

چې بوږنیدلي احساسات مې نیمه خوا پاتې کړي
ستا مرتبه دې د جلال تر کوره ونه رسي

چې دې منګی ما سره لوبو کې مات شوی نه وي
ستا سوال زاري دې د کلال تر کوره ونه رسي

ملګرو بڼ کې به ګلونه د غزل وکري
د عابد خیال که د زوال تر کوره ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جلوې وې ستا د حسن طبیعت یې بــــــــوړناوه
ارمان چې زما سترګو د لیدو تــــــوان نـــــه لاره

جذبه د مینوشۍ لا خوره نــــــه وه په مخفل کې
ساقي چې به هر کس په سترګو سترګو کې څاره

ستا غم ته یې د زړه کورکې ځای ورکړلو دلـــبره
پښتون و زما عشق د پښتنو پت یې پـــــالـــه

((هر څو که د هجران ځیني وصال زرغونه کیږي
دهقان د ازل کاش چې د غـــــــه تخم نه کاره))*

ما وی ګنې عابد یې روان کړی دی تـــوبــې ته
زاهد په خلوتګاه کې په جامونو ونـــمـانځــه

* د حافظ شیرازي د یوه بیت ژباړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

((د شفق په حنا سره کړل د فطرت نـاوې لاسونه)) ٭
بیا ساقي ورته تیار کړل د کـــوثــــرو ډک جامونه

طلایي وړانګې خورې شوې د اسمان په کنارو کې
طبیعت دی بوربنیدلی د مستۍ وایـــي رازونـــه

د ماضي په تورو لارو د روښان سـفر منــــزل دی
مستقبل د حال په ژبه د خوښۍ کـــــړي اوازونه

تخیل چې افاقي شي انسان ووځي لــه هستۍ نه
د نیستۍ هسې مقام کې یې حاصل شي مقامونه

دی قدرت په کائیناتو مهربان دومره عـــابـــده
د سپرلي تازه هوا ده پرې تازه شول دماغـــونـه

٭ پورتنی نیم بیتی د حمزه بابا(رح) دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما عشق او ستا ارمان غـــــاړه غـــړی
لکه وي چې ټول جهان غــــــاړه غــــړی

احساسات مې په حالاتو ژړا کـــانــدي
اوښکې، وینې او چشمان غـــــاړه غړی

دا هم وخت دی چې پر ما باندې تیریـږي
زما ژوند او ستا هجـران غــاړه غــړی

هغه هم راته یـــادیـــــږي د زړه ســـره
چې به سیـل ته وو روان غــــــاړه غړی

دې ته هم مې د امید سترګې په لار دي
بیا عابد شي او جــانــان غاړه غړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور چې مې دلبر خــــــور شي
لکه يلدا کې چې سحر خـــــور شي

چې په ښکلو کو مې نظر خـــور شي
خاطر مې ستا د زړه پر سر خور شي

پالي زمونږه پال چپه لـــــيــــدلی
خير يادوو خو راته شر خــــور شي

باګرامه* ستا په سندريـــزه سيمه
سروش د شعر راشي اثر خـور شي

ديدار دې هسې پر عابد ولـــګي
لکه پر ستورو چې قمر خـور شي

باګرام د پيښور زوړ نوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څڅوب د میني مې هر دم د زړه لــه بــــام پريوځي
لکه چې څاڅکی څاڅکی مې له سوري جام پريوځي

د محبت د ازموينې دې د ســـــتور تـــــه گـــوره
چې درنې هيلې مې ستا پښو ته له ناکام پـــريـوځي

تياري خو ښې دي د رڼا ترينه اميد کيدای شــــــي
پر سپين رخسار چې تاوې زلفې لکه لام پريـــوځي

داسې محفل کې به مينا په ګډېدو نه راځـــــــي؟!
چې د ساقي د سترګو ست په خاص و عام پريوځي

تقسيم د ميوو د ی چې کيږي د آدم پـــــه بچـــو
په داسې حال کې هم عابد د چا له پام پـــريـوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستړی ستړی ریز مریز یم، د ژوندون په ګـــرانـه لاره
لکه غرېوي چا ته شوی، د جنون په ګـــرانــــه لاره

د وجود په ملکیت مې، د خونریز لښـــکر قبضه ده
هر احساس زخمي زخمي دی، د بدلون په ګرانه لاره

دا منزل مو ناتمام دی، دغه هیلي ســـرابـــي دي
د نایاب سفر په لوري، د ګردون په ګـــرانـــه لاره

قافله د پښتنو ده، د دې دور بـــــې ســــالاره
یو جرس د نهیلو شي، تل د یون په ګـــــرانه لاره

یو اقرار دی بس عابد ، چې پښتو سره مــــو کړی
که مشکل وي هم یې پالو ، د پښتون په ګرانه لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلونه وشینده پــــسرلـــــیه لر او بر په سیمه
غوټۍ غوټۍ پـــه غوړیدو شه د دلبر په سیمه

د نظرونو په تـارونـــــو التـــفـــات د مینې
ټوله فضا شي سندریـــزه د نظر پـــــه سیمه

راځه چې نن د رقیب مخکې یو له بـله زار شو
خور چې زما او ستا د مینې شي خبر په سیمه

یوه حیا داره پښتنه وه بې اســــرې ملـګرو
وه غریو نیولی چې راتلله د خیبر په سیـــمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا د عدم په غیږ کې پروت وم چې شرر دې راکړ
کالبوت د مینې ته اشنا د روح وزر دې راکړ

زما معصومې ارزو سترګې لا پرانیستې نه وې
لا مې کتلي درته نه و چې نظر دې راکړ

ما د ساحل په لویه لاره کې ستا لار څارله
د ژوند بیړۍ دې راته کړه سمندر دې راکړ

د زړه پر باغ مې میلمنه شوې د جمال پرښتې
د عشق کعبه دې راته وښوده ثمر دې راکړ

لا د السته په سجدو ومه د نور کعبې ته
لا مې سر نه و پورته کړی چې خبر دې راکړ

د تخیل په رنګینو کې مې غزل شوې
احساس د شعر دې راته کړلو هنر دې راکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا نه لوګې ستا له نظره لــــوګــــی
لکه چې پرخه شي لـــــه لمـــره لوګی

نن خو دا تنده مــــاتــــومه ســــاقي
توبه مې شه ستا له ســـاغــــره لوګی

د جانان غم په ښـــادۍ نــه ورکـــــوم
دې عاشورا نه شه اخـــــتره لـــوګی

د کوم شپونکي کوډلې اورا خيستی؟
هلته چې وخــــتو لـــــه غـــره لوګی

په کې حمزه غوندې هستي او سيـده
عابده ځان کړه له خيــــبره لــوګــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګله چې ستا پر مخ راښکون خور شي ښکلا خوره شي
زما د زړه د هر ارمـــــان پـــــه تن کې ساه خوره شي

چې د خپل ذات په آيينه کې خــــــپل تصوير وګورم
احساس مې وبوږني پر ذهن مې رڼــــا خـــــوره شي

ذرې ذرې پـــــلـــوشـــــــې مستې مستې وځليږي
چې د سحر په افق سترګه د سبــــا خــــــوره شي

د تصور فضا مې ټوله سندريـــــــزه ښـــــــکاري
چې د جانان پر سرکو شونډو مې موسکا خوره شي

په يونظر کتو يې هسې بې هوشي خــــــوره کــــړه
لکه جلوه د کوه طور چې په موسی خـــــوره شـــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا چې لیمو کې نظر غــلی ښکاري
ما ته زما د مینې ځــــلی ښــــکاري

قدم قدم یې ښکلو مـــــه خـــاورې
پر دغې لار مې جانان تللی ښکـاري

زه د ساده حسن ساده مئـــین یـــم
ساده چې وګوري لا ښکلی ښکاري

یوه شیبه چې په کې نه وي جـــانــان
خاورې ایرې مې د زړه کلی ښکاري

چې کومې لارې د جانان لارې دي
عابد پر هغې لارې پلی ښکــاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا انتظار خـــونـــد کوي
تنده خمار خـــوند کـــــوي

مينه کې رقـــيـــب منـــــم
ګل سره خار خـــونـــد کوي

تل په اضطراب کــــې وي
زړه ناکرار خــــونـــد کوي

وي چې منصــــوري جذبې
ژوند خو په دار خوند کوي

ستا له التــفــــات نه زار
ګوره نګار خـــونـد کوي

تا وي ژوند به وبـــايـــلې
ما وي قيمار خوند کــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پر تخيل چې مې انځور نه شي
ها دې زما د سترګو تور نه شي

چې تقدس په ليمو پور نه شي
مئينه مينه خو په زور نه شي

چې مې مزل ستا تر منزله رسي
زما قدم دې په بل لور نه شي

د زړه پروران کابل مې څه له راځې
په کنډوالو کې آرام نور نه شي

چيرته چې زړونو کې الفت او سيرې
هلته کې ژوند په شر و شور نه شي

عابده څه چې ترينه کډه وکړو
په دې وطن کې کلی کور نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا التفات مې کړي نظر په ځمکه
بانه مې لګي د ځيګر په ځمکه

چې مې سبا آرمان په دار ځړوي
هرګز دې رانه شي سحر په ځمکه

اوښکو ثمر به ترينه څه واخلمه
تاسې خو کړی د غم کر په ځمکه

روح به مې خاورې سره مينه لري
چې راته خوب راځي اکثر په ځمکه

*تر هندوستانه يې شغلې خورې دي
داسې روښان و لکه لمر په ځمکه

هغه چې تل يې تخيل سروش و
اوس اوس اوده شو د خيبر په ځمکه

* حمزه بابا يادو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان مې داسې په ځيګر وي غلى
لکه ليمو کې چې نظر وي غلى

ستا د راتلو په انتظار انتظار
داسې ولاړ يم لکه غر وي غلى

خود به منګى دا ستا په سر ماتوي
چې ليونى دې په ګورد وي غلى

ستا د وصال روژه په خوله پاتې شوم
د يتيمانو خو اختر وي غلى

زما په غم داسې جانان وي غلى
لکه د بر په غم چې لر وي غلى

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته خو به لاړ شې ستا تصویر مې له نظر نه ځي
جانانه ستا یاد مې د ځړیکو له پرهره نه ځي

ما مې د زړه په شش محل د ښکلي نوم لیکلی
په هر ساه کې ځي راځي خو له ځیګره نه ځي

د ګل په غیږه کې او سیږي خو آرام نه لري
د پرخې مینه ازلي ده چې له لمره نه ځي

موږه د خپل آرمان په ځلي باندې ډېر وژړل
خو دا ناسازې لا د وخت له ستمګره نه ځي

اوس نه بنګړي ماتیږي، نه د پیغلو جونو منګي
اوس هغه شور زموږ د کلي له ګودره نه ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظره چې نـــــظر اخــــلم
لکه سپوږمۍ رڼا له لـــــمر اخلم

د دیدن خوند په مازیــګر اخــلم
د هجر داغ دې په ځیـــګر اخـلم

مست لیونی دې په کوڅه درغلم
ستا د درکانې به پـه ســـر اخلم

لکه فرهاد ستا په شـیرینه مینه
په اجاره دې آشـــنا غـــر اخلم

د سباوون د سپـــیده دم سر سم
د دوران غم په هـــر سحر اخلم

د غزل توري دې د مخ خـــالونه
جانانه زه ترینه اثـــــر اخـــلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه ستا له مخه نـــور وريږي
که تجلی د کـــوه طـور وريـــږي

د زړه پر للمه مې د وصل بـــاران
څه په مستۍ څه په سرور وريږي

د تاک په ونه يې ستا نوم ليکلی
چې د ليمو نه دې انګور وريـــږي

دار به د خپلې غاړې هار جوړوم
پر ما اسرار لکه منصور وريږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د لمر ډولۍ کې د رڼا ناوې په وینو سره ده
د بې وسۍ نه توري لړې د ماښام ښکلوم

د ژوند په هر پړاو مې څو ځلې تندی مات شوی
د خپل آرمان د قتل جرم له ناکام ښکلوم

زما د ځنګ ملګري نور زما وجود نه مني
لکه سقراط په افتخار د زهرو جام ښکلوم

زما په برخه آزادي لویه ګناه ده منم
لکه د زرکې د ښکاري خور شوی دام ښکلوم

د پښتونخوا دغرو سرونه مې په وینو سره دي
زه هم قاتل یم او مقتول یمه الزام ښکلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غزل غزل شه چې دې ولیکم غــــزل جــانــــان
د ښکلا غوټې دې راسپـــــړم ول پـــه ول جانان

لکه په وریځو کې سپوږمــۍ چې پټېږي کوي
داسې له مانه پــــټوي مــــخ پـــه وربل جانان

زه به د مینې دې معصوم آرمـان تـــه څه ووایم
چې رانه غواړي په یوه لـحظه څـو ځـــل جانان

زه د خزان او د بهار څـه منتبار خـــونـــه یـــم
ما مې په زړه داسې کــرلی لکه ګـل جــانـــان

د ښکلیو خوی د غلچکو دی پام کوئ ملګرو
داسې یې زړه له عابد وړی لکه غل جـــانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه هینداره مې هغه ماتوي
د ځان تصویر څه په مزه ماتوي

دا سې سپرلي سره یو ځای مه راځه
چې مې د هر عمر توبه ماتوي

د دیدن تندې دومره واخیستمه
چې مې په شین سهار روژه ماتوي

د ښکلیو یاد د غلچکیو په څیر
په سپینه ورځ د زړه جندره ماتوي

کاروان د ژوند په سترو سترو ولاړو
په کوم حسین پړاو دمه ماتوي؟

مستان یې څښي د مستۍ زور ښیي
د شیخ په سر تشه کوزه ماتوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مې جانان د زړه له تـــلـــه وتـــی
بس تغزل مې له غــــزلــــــه وتـــی

د ژوند منزل ته بلا لار پـــــــرتـــه ده
د روح کاروان مې لــــه مــــزله وتی

په کومه لاره بـــه دې لاره خـــارم؟
اوس چې قدم مې ستــــا له پله وتی

د ګل رخسار د رنـــــګیـــنیو پسې
د زړه بلـــبل مــــــې له ګوګله وتی

ستوری د بخت یې پر آسمان ځلیږي
چې روغ تندی ستــا له درشله وتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېرې ارزوګانې مې په خوږ زړه کې نيمګړې شـــوې
ځوانې حوصلې مې د اميد په لار کې ستړې شـــوې

تا چې سوداګر د مرګ په پوله د ژوند کيــــــنول
پوه شومه باداره چې اوبه دې راتـــه خــــړې شوې

نشته د پاکۍ يوه ذره ستا په نـــاپــــاک وجود
ستا فليتې چارې اهريــــمنــــه پــوروړې شوې

موږ د سباوون زيرې ته ټول وجود غــوږونـــه وو
غيږ کې د سحر مو په نصيب د ماښام لــــړې شوې

ستا د محلونو نه کوم تپ مـــــوږ تــه راغلی دی
ستا له لاسه ورانې چې د خوار ولس جونګړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یوه سلګۍ مې له اجل نه ستنه کړې په زور
سترګې مې برندې پاتې شوې د جانان په تمه

د زړه پر للمه مې د ګلو لښته وکرله
لاس په دعا لکه دهقان یم د باران په تمه

د زړه کوترې مې اولوت کړی د عرش په لورې
شیبه شیبه مې انتظار ده د یزدان په تمه

د نهیلو د جرس کړنګ شي د منزل په طرف
کاروان مې لوټ شي لویه لارکې د ښاروان په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زنده ګي مې ښکلي د ېره په هنر خوري
لیوني یې د ر کـــــانې زما سر خوري

په رخسار یې لکـــه پـــرخه نه ځاییږم
دا رنګینه حادثه مې لـــکه لمر خوري

دا معصوم آرمان مې ځنګه لیونی شو
د وصال په شپه غمونـه د سحر خوري

څه وجود مې د وطن غمـــونـــو وخوړ
څه چې پاتی دی هغه رانه دلبر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د حسن زور دې لا په سترګو کــــې دی
ښکلی انځور دې لا په سترګـــو کې دی

راته کوي چې د مستــــانـــو کيسې
کوم شرابخور دې لا په سترګو کــې دی

اوس خو زه هومره بې ادبـــه نـــه يم
ګله ! پيغور دې لا په سترګو کــــې دی

څنګه به نن د بوسې سوال وکـــړمــه
پرونی پور دې لا په سترګو کـــې دی

د ديدن تنده مې نـــن نـــــه ماتوي
ساغر نسکور دې لا په سترګو کې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سکنی ماښام یم مازیګر خـــو نه یم
د پیغلو جونو مست ګودر خو نه یم

چې بې له تا مې سترګې نه غړیږي
ستا په ککیو کې نظر خو نـــه یم

چې د جانان په بام دوره دوره شي
زه د کوترو څه لښکر خو نـــه یم

بې ارادې مې چې باڼه رپـــیږي
د چا په لاره کې سفر خو نـــه یم

څه له ټوټکي او تاویزونه کوې
زه د پیریانو څه اثر خو نـــه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه د درد مې په پرهر کې ویـــــښ شـــه
د مینې خوب شه په نظر کې ویـــــښ شـــه

چې د رڼا د قافلې جـــــرس شـــــــي
د سپیده دم په خیر سحر کې ویـــــښ شه

لکه شپونکی د ژوند شپیلۍ غــــږوي
داسې په نیمه شپه په غر کې ویـــــښ شه

د ګلرخانو چې نظـــــــــر مــــاتــوي
د سپیلنې په خیر شرر کې ویـــــښ شه

چې د عمل پــــــه ډګـــــر وځلیږي
پښتون زلمی شه په سنګر کې ویښ شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ستا یاد کې دم په دم ښویږي
پر وچه ځمکه مـــې قـــدم ښویږي

د رقیب نوم مې چې غزل کې راشي
خدایږو له ګوتو مې قلم ښــــویږي

نور به کچکول ورځنې نه جـوړوم
چې مې له لپو نه کرم ښـــویـــږي

ښایي د درد به حوصله نه لــــري
چې له زخمونو مې مرهم ښویږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په نظر د نظر تار تـــــړمــــه
څومره اسان په هوا لار تـــــړمــه

لړ مې د مینې په هوده کې واخــــله
روح مې په بین دې لکه مار تــــړمه

نه دې راځي خو د راتلو پــــه تمه
غوټې په زړه د انـــتـــــظار تړمه

که مې مراد په زیارتــو شي پوره
زه به دسمال په هــــر مینار تړمه

له زخمي اوښکو نه امیل جوړوم
پــه جنتي غـــاړه زنـــار تړمه

عــابــــده ته دې خاطر مه درنوه
که زه پــــه سـر د ګناه بار تړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ستا تصوير په هـــــره لاره گـرځي
پسې زمـــا د زړه هيـــنداره گـرځي

شپـــه کې د خيال په ترون ستا په لټون
راسره ستوري تـــر سهار گـــرځـــي

هوده د مينې پرې اثـــر نـــه کـــوي
د سينې دښتې کې مې ماره گـرځـــي

څوک به مې ور د زړگي وتـــکـــوي؟
لکه زما څوک بيقراره گــــرځـــي؟

د کوم حسين نوم يې پر ډډ لـــيکلی
کاروان* چې داسې له چناره گرځي

* زما خوږ ملگری پیرمحمد ((کاروان))

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاس او پښې وهمه ستړی ستړی يم
مينې کې دې هسې او بو وړی يم
مه مې غورځوه د غورځيدو نه يم
ومې کره شين به شمه زړی يم
مينه غوارم. زړه غوارم له ښکليو نه
سوال يمه لا هغسې نيمګړی يم
مه ويريږه، خوله مې نه شته نه دې خورم
زار نه لرم، مار نه يمه، پړی يم
ما باندې احسان چې وخته ونه کړې
زه مې د ژوندون پر اوږو مړی يم
سيوری مې پر سر د پسرلي * ګرځي
شکر د ورږمو د بهير غړی يم

* استاد شاعر محمد صديق پسرلی او افغان ادبي بهير

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وتره مې په اوښکو کړه تـــــود ه ځمکه
غم مې وکرلو پـــــه ښــوره ځــــمکه

پام کوه قدم مې په زړګـــــي مـــه ږده
يبلې پېښې ځوک کله ږدي په سره ځمکه

پريږده چې دا وچې شونډې کيـــــږدمه
ستا د رخسارونو په لمده ځمـــــــکه

څنګه به يې کړ ښيرازه کــــــيږي نه !
موږه اوبه کړې په خـــولـه ځــــمکه

تا ته به خوږه نشه د ميــــــنې شــــم
بنګ يمه پخيږيم په ترخه ځـــمـکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توبه مې وایسته سحر ویـــــریـــږم
چې له مغرب راخیژي لمر ویــریــږم

په شوخ نظر چې راته ونه ګـــــوري
له شوخو سترګو نه اکثر ویــریــږم

پام چې د نه راتلو یې و نه وایـــــې !
ریباره زه له دې خبر ویـــــریــږم

لکه شبنم د ګل په پـــانـــه پـــانه
زه د تودوخې له اثـــــر ویــریــږم

د زړه زخمي کابل مې نور مه چیړئ
چیرته ناسور نه شي پرهر ویریــږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تانه ګرانه ډېره ګرانـــــه زنـده ګـــي ده
په مينه مينه وګوره جانانه زنــــده ګــــي ده

چې تا مينه راکړې ده، چې ته مې زړه کې اوسې
بس تا پورې تړلې مې آرمانه زنــــده ګـــي ده

د زړه پر للمه للمه مې جـــانـــانـه راوريـــږه
په دښته د ګلونو له بارانــــه زنـــده ګي ده

حسين پړاو دې مخکې دی قدم پـــه قدم اخله
دمه د يار په کلي شه کاروان زنـــده ګـي ده

لمر غيرږه خلاصه کړې ده ذرې په کې نخـــيږي
سحر په مستۍ راغی څه روښانه زنده ګـی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په رخسار د غزل توري نــــا ثـي
که د آسمان په لمن ستوري نــــا ثـي

آرمان مې ستا لار ته ګوري نــا ثـي
د زورور ډول ته کمزوري ناثــــــي

د جانان ياد مې زړه ته داسې راځي
لکه له لمر چې ذرې اوري نـــــا ثـي

دتخيل په تال مې داســـې زانګي
لکه زنځير چې د ور ښوري ناثـي

د مينې باد په مازيـــــــګر راوله
په مازيګر د چنار سيوري ناثـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن د آرمان کلي کې شــــپه تـــــيروم
ځم د جانان کلي کې شــــپه تـــــيروم

د زړه پر للمه به مې وتـــــو کيـــــږي
چې د باران کلي کې شــــپه تـــــيروم

له پرښتو سره مــــې کـــړې وعـــده
د لوی آسمان کلي کې شــــپه تـــيروم

د ښار لوګوکې مې ساه تنګه شــــوله
يمه روان کلي کې شـــپـــه تـــــيروم

چې تخيل مې د غزل رنګـــــين شي
ځم د ((کاروان)) کلي کې شپه تيروم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له تندي مرمه خو روژه ســـاتـــمه
په خم کې لامبمه توبه ســـاتـــمه

یو لاس کې توره بل کې نیـــسم قلم
زه د خوشحال بابا ورثه ســـاتـــمه

په زړه کې لولم سیپارې د مـــینې
په تاخ کې بنده خلاصه ســـاتـــمه

چیرته په غم باندې هم نه ځـــخیږي
لیمه کې اوښکه پښتنه ســـاتـــمه

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښـــته ساتمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه زخمونه به د زلفو په تار وګنډمه
د نظر څار به ستا د کلي په لار وګنډمه

چې زمانه پرې ګواهي زمونږ د مینې وايي
د جانان نوم به په تنه د چنار وګنډمه

څو مره به ښه شي چې رنګونه د فطرت شي يو ځای
د لمر ذرې به ګله ستا په رخسار وګنډمه

کسات به زه د خپل قاتل جانان نه څنګه واخلم؟
بس خو جنډه به د آرمان په مزار وګنډمه

سل کاله کيږي يو ظالم په بې رحمۍ شلولی
ځم چې د لړ او بر د غرونو پرهار وګنډمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د نغمو له ښاره ساز و سـامــان راوړي
تخیل ته مې سندرې جـانــان راوړي

په ورځ ستا د مخ خالونه زړونـه یـوسي
د شپې ستوري په لمن کې آسمـان راوړي

د ښکلو کو خط و خال وي په کـې نغښتی
چې مهار د غزلونـو کـاروان راوړي

ته د خپل حسن له زوره څه خـبر یـې؟
چې تور زړي درته ګوري ایـمان راوړي

د شهیدو ګلـغـوټـیو جنازې وي
زموږ کلي ته یې غیږ کې باغوان راوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خير دی که د ژوند په ژرنده دل شومه
ستا ملالو سترګو ته کجل شـــــومه

چا به راته نثر چـــا به نظـــــم وی
ستا په خوله چې درغـــلم غزل شومه

څو مره ښه نازونه شو يــــو ځای سره
زه چې سپلنی ستا د وربـــــل شومه

يا د کلي خلکو واورئ مړ مــــې کړئ
مينه کې که خپل جانان ته غل شومه

راشه چې مې بې له تانه روح نه ځي
څو ځلې ميلمه که د اجل شـــومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مازیګر نه لري ګودر نــــــــه لري
زموږه کلی خو اخـــــتر نــه لري

موږه په داسې چم کې ساه اخـــلو
چې ماښامونه یې سحر نـــه لري

پر ځای د سرې یې بارود خــوړلي
ځمکې مو شاړې شولې کر نه لري

مرګی پر موږه د ویر ساندې وایي
د ژوند نغمې پر موږ بـاور نه لري

جانانه کله خو راپیــــښــه وکړه
زما د زړه جونګړه ور نـــــه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له سازه مې د روح يوه نغمه وه چې راتـــــله
که ستا د نرګسي ګيسو وږمه چې راتــــــله

حرم کې مې د زړه چې يو صنم ديره کيــــده
قدم په قدم مخکې بتکده وه چې راتــــــله

غبار د تصور له آيينې مې چـــې صفـــا شو
د باد په خير زما په لور هـــغـه وه چې راتله

ستا نوم مې لا په ژبه باندې نه و پوره شوى
په شونډو مې د مينې زمزمـــه وه چې راتله

تعبير يې د سندرو د مغان لـــه پيره غواړم
بيګا راته په خوب کې پرښته وه چې راتله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له کوم ځنګله نه ورته لاره راځي
هره بلا مو چې ترښاره راځي

د زړه پر ځمکه شنه کوي زخمونه
ښکلي له څه رنګین بهاره راځي

لکه چې خپل همزاد مې وموندلو
چې ورک تصویر ته مې هینداره راځي

د روح سرود مې ورته بین غږوي
د سینې دښتې ته مې ماره راځي

د زړه له شوره لا وتلی نه یم
د مینې غږ له دې بازاره راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د ژوند د حسرتونو تن کې ساه مـــــړه کيـــږي
لړيې لاس ونيسئ ډيوه رپي رڼا مــــــړه کيــــږي

هوا ګير زړه مې داسې ولي د نظر پـــه ګـــا ټــــو
لکه ويشتلې مرغۍ ځرخي په هـــوا مـــــړه کيږي

راته يو چا له ميکدې نه د تــــوبـــــې وويـــل
ما ويل نه، نه رنګينه غوندې ګــناه مــړه کيــږي

له خاورو پورته شه ملالې پيغلې چـــيغــــه وکړه
ميوند خو څه کړې چې لا ټوله پښتونخوا مړه کيږي

خدايه د کومې ګناه غچ دې رانه دلــــته اخـــلې؟
لا مې آمين په ژبه ګرځي چې دعـــا مـړه کـــيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور کې چې دلبـــــر نیـــــسم
لکه د وریځو غیږ کې لمـــر نیـــسم

دې مابنامونو راته هیڅ را نــــه کړل
د ښکلیو لار په سپین سحر نیـــسم

بیګا مې ټوله شپه منــــتر ویـــلی
څوک په هوده کې د نـــظر نیسم

چا رانه زړه لکه د غــــل وړی دی
ښکلیو کې ګورم څوک او تر نیسم

چې صحیفې ورته د میـــنې راځي
ځم چیرته دا سې پیغـــــمبر نیسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د روح بين غږومه چيرته ماره لټوم
اوبو غوندې د غره لمن کې لاره لټوم

د باد په خير چې ښکته پورته ګرځم لالهانده
تصوير له چا نه ورک يمه هينداره لټوم

چې زړونه تخنوي داسې نغمې درځني غواړم
تارونو کې دې هغه تار ستاره لټوم

اول به مې د زړه په دريځو کې راپيدا شي
که نه شو بيا به ستوري په کراره لټوم

سرونه به ډېر ګرځي خو چې زه پسې ګرځيږم
يو سر چې سلسله يې ځي تر داره لټوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه ګریوان ته داسې اچوي نظر لاســـونــه
لکه د وریځو لمن وڅیري د لمر لاســـــونــه

زه به یې هم د امتیانو صف کې ودریــــــږم
که مې پر سر تیر کړي د مینې پیغمبر لاسونه

خدایه د نور باران شیـــبه شیـــبه راوورو ه
بدرنګې شپې پر مرۍ ایښي د ســحر لاسونه

د بې وسۍ مې جوړې پته تا ته نـــه لګیږي
ته چې ښیرو ته غځوې هر مازیـــګر لاسونه

زموږ په کلي کې د وینو د غـچ زیـري کیږي
د هر دریم سړي په وینو سره اکـــثر لاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لیمو نه چې بهر شولې نظره چیرته ځې؟
له غرونو چې پناه شوې ښکلیه لمره چیرته ځې؟

څه رخه دې مئینو سره کیږي او که څنګه
ماښام ته چې نیږدې شوې مازیګره چیرته ځې؟

د زړه پر للمه د ښته مې یو څوک خو رازرغون کړه
ایسار شه پسرلیه مروره چیرته ځې؟

څه ښه وو چې جانان په تصور کې راته ویلې
راځه کینه دمه شه زوروره چیرته ځې؟

د شر د سوداګرو قافلې بازار ته راغلې
لږ وار وکړه د امن پیغمبره چیرته ځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورانې مې کړې لاس کې د تلي کـــرښې
مه جوړوه ماته په تـــــــندي کـــرښې

ښايي چې تصوير به جوړوي د چـــــا
کاږي چې پر ځمکه ليوني کـــــرښــې

زړه کې زما لاري تــــــيروي ګـــلـه !
ستا په مخ چې راکاږي ازغي کرښـې

پاڼه مې د ژوند پخپله تــــوره کړه
هسې وايم دا دي ازلي کــــــرښـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

صنم مې زړه ته ځي راځي هردم په هره ورځ
پو ښتنه خو د ګل کوي شبنم په هره ورځ

هم هغه څو شېبې مې د ژوندون د خوشحالۍ وې
جانان چې راته راوړي نوی غم په هره ورځ

دا خلک خو ړانده نه دي چې نه ورته ښکارېږي
که څو مو په سرونو ږدي قدم په هره ورځ

دا څوک دي چې زخمونه پر موږ پلوري له قديمه
دا څوک دي رانه يوسي چې مرهم په هره ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښکلیو اننګوته مـــــې نظر غـــــځـــوي لاس
سپوږمۍ د څوارلسمې ته خو لمر غځـــــوي لاس

اوس ګورو به چې چا ده د قسمت لـــــوبــــه ګټلې
د مینې پیغمبر د چا پــــه ســــر غځـــوي لاس؟

د کوم مئین په قتل پسې وتې ده لــــه کـــوره
په ناز په کرشمه لکه خنــــجر غـــځـوي لاس

د چا د ګریوان تار تار یې په ګوتو کې نیـــولــی
دا شوخې شیوه ګرې خو اکثر غـــځـــوي لاس

که خدای کول جانان به مې لاسونو کې لاس راکړي
خلک وایي چې اختر کې مرور غـــځـــوي لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څوک خو مې یو ځـــــل د زړه په لار راواړه
خدایه په مئین زړه مې پـــــرهـــار راواړه

ښکلي دې په ځمکه دا سې ګرځي لکه ستوري
یو څو خو پرې د مینې په مــــــدار راواړه

ساقي د میکدې نه دې نن تش لاســونه نه ځم
په لپو لپو ستـــــرګـــو کې خمار راواړه

هینداره مې د زړه ورپسې ورکه ورکه ګرځي
تصویر پرې د کوم ښکلي پــرې وار راواړه

چې غرږ د ستار نه خیژي د څـــنو څو تارونه
جانانه لږ په څـــانـګه د چـــنار راواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تارونه دي د زلفو په رخسار وزنګوه
پر غاړه مې لاسونه لکه هار وزنګوه

يو چا رانه جامونه د نظر وتښتول
بنګي آشنا په بنګو مې خمار وزنګوه

د وړانګو په مهار کې د رڼا کاروانه راشه
حسين سهار د کلي په چنار وزنګوه

جانانه هنګامه د ميني ورځ په ورځ سړيږي
يو سر خو چيرته نن سبا په دار وزنګوه

موسکا دي سندريزه کړه د ذوق پرښتې راشه
دردونه مې نغمه کې د ستار وزنګوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلی شه، له خپل ښایست نه ښکلی شه
نن خو د غماز د سترګو خـــلی شـــه

زه ورنه په سترګو کې څه وغـــــــوارم
دی راته غوسه شي وایي، غـــلی شه !

ما د خپل بهیر ســــره ملګری کـــړه
وخته ! لږ خو ماته پــــــښه نیولی شه

زړکې یې لمنو تــــــه راغــــلي دي
بازه د وطن غرونو کــــــې غـــلی شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا څوک مئین د هوش له ښــــاره وځي
د لیــــونـــو پــه ورکـــه لاره وځي

نغمې د میـــــنې لـــــه ســـتار وځي
که د درد څریکه له پـــــرهـــاره وځي
دلته د مینې لیــــونــــي او سیـــږي
دلته هر ستوری لـــــه مــــداره وځي
له چا نه ښکلی جـــانـــان مـــخ اړوي؟
که د پاړو له هودې مــــاره وځـــــي
بیا به تصویر د کوم یو ښکلي راوړي
د زړه له کوره مې هـــینداره وځي

موږه د مینې دنیـــا هم ولــــیده
د کار سړي په کې لــــه کاره وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومتوب

راته يادېږي هغه تېر وختونه
چې په غرمو به ګرځېدم، ګرځېدم
ستا په کوڅه کې به د چا له ويرې
لکه د پاڼې رپېدم، رپېدم
چې يېلې پښې به مې په ځمکه سرې شوې
پنا مې وړه ستا د ديوال سيوري ته
ستا د ديوال خوشبو به داسې مست کړم
لکه د ګلو د شمال سيوري ته
په لوږه تنده باندې نه پوهېدم
نه به غرمه نه مازيګر مې ليدو
ستا په لټون پسې به زه جانانه
ګرځېدم څو پورې چې لمر مې ليدو
خو اوس د داسې وخت پنجو کې ګير يم
چې مې په ګرانه تن ته ساه راځي
جانانه ستا په غم به څه وژاړم
چې په خپل ځان باندې ژړا راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سرو سترګو تر سرو سترګو

پرون چې ما په آیـــــینه کـــې کـــتل
راته کیسې د ماشومتــــــوب یادیـدې

زه به په چیغو چیغو کـورتــــه راغــلم
مورجانې زه به ستا و لـــــور ته راغـلم

زما به سترګې وې لـــــه خـــاورډکې
هم به مې سر و له ګردونــــــو نــه ډک

تا به نارې کړې چې قــربـــان دې شمه
بیا دې له چا پره شـــــوخـــي کړې ده

تا به دخپل پــــــوړنــي پیڅکي باندې
زما لــــــه ستـــرګو خاورې پاکې کړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم به زما له سره ټول گردونه تا وخنډل
راته به ستغې سپـــورې تـــا وکړلې

چې مخ او سر به دې راومیـــــــنځلو
زما به سترګې تکې سرې ښکارېدې

تا به مې سترګې راته تورې کـــړلې

*　*　*

خو نن چې بیا زما په سترګو کې د چا له غمه
و وینو سیند بهیده

ما آیینې ته کتل
زما تصویر په آیینه کې زنګیده، زنګیده

ما ویل چې اوس به له هینداري نه راونښیږي
تا راته څه په عاجزۍ وویل:

((زویه لوګې دې شمه ودې ګرځم
نوره د سرو سترګو دا لوبه پرېږده))

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعات

سپرلیه هغه به زمـــــورږ د خـــــوارو کلی وي چې
ګلونـــــه ټول په وینو سره وي او بل رنګ نه کوي
دا زمـــــانـــــه لکه چــې نور زمورږ وجود نه مني
عجیبه نه ده چې احساس مو لا غورځنګ نه کوي

* * *

وخت به مورږ ته څنـــــګه ګلورینه فضا جوړه کړي
غرږ د پسرلي وي خو لـــــه ورایـــــه خزان وخاندي
لا د ګلغوټیو ستوني ډک دي له بـــــاروتـــــو نه
تاته به په کومه خوله سپرلیه ګلان وخـــــانـــــدي

* * *

پام کوه سپرلیه چې زمورږ کلي تـــــه رانـــــه شې
ته به د باروتو دې وطن ته څه تحـــــفـــــه راوړې
اوس زمورږ د کلي چنارونه ځالې نـــــه لـــــري
ته به د بلبل د غم نوا ته څه نغـــــمـــــه راوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دلته د وخت د نابلدو خلکو خوا کـــې اوسو
دلته کې موږه ساه په بیه اخلو ژوند تـــیروو
دلته زموږ احساس بندي دی څه ویلی نــه شو
ترخې خبرې د هر چا لکه د قـــند تـــیروو

* * *

څنګه زړ مې د آرمان قاتـــل جـــوړیـــږي
محتسبه لا مـــې هـــغـــسې ځـــوانـــي ده
د ښار مشره ستا د امــن ښـــاریـــه کــې
هر څه ګران دي د ســـرونـــو ارزانـــي ده

* * *

پر سپین رخــــسار چـــې زلفې لام ولګي
لکه روژه کې چـــې مـــاښـــام ولـــګي
د تن رګونه مې مـــوسکي موســـکي شي
غږ چې په غـــوږ زما د جـــام ولـــګي

* * *

لمر چې د غروب په غرغره شي راته وخاندي
جوړه طبیعت کې نظاره شي راتـــه وخاندي
سترګو د جانان که د مغلو خـصلت غوره کړ
مینه پښتنه یې تاتره شي راته وخـــانـــدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د انتظار په تـــــريـــخ نـــظر کې مې لا
د امیدونو څه خـــــواږه پـــــاتـــې دي
وخته رفتار کــــــې دي کـــــرار راوله
ستا له منزله پښتانه پـــــاتـــــې دي

لو

دی

د

لونګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غزل " باز " او د هنر کوترې

خدایزده چې د بني آدم په ارواح کې یې ولې داسې مزې پېیلي دي، چې د موسیقي له شرنګ سره په ګډا راځي او د غزل په اوریدلو او یا لوستلو سره غزونې کوي. خبره د غزل او موسیقۍ په ورووليۍ او خورلنۍ کې نه ده، پوښتنه د دې ده، چې کله خو ځینې غزلونه د خپل هر بیت له خوندور سُر و تال سره ځان یو ګام موسیقي ته نږدې کوي.زه دلته د غزلونو وزني رغښت هم نه یادوم، څه ډول و وایم؟ موخه مې په شعر کې یو ډول پټ " خوند " دی، چې د پښتو غزل په اوسني بهیر کې یې ځان په نویو ریښو ټینګ کړی دی او همدا ځانګړنه (چې زه یې د خپلې ژبې د لنډوالي له امله خوند بولم) ورو ورو په یوه " معیار" بدلیږي، هسې معیار چې وکړای شي شعر له خبرو او کره له ناکره څخه بیل کړای شي.
خدای (ج) شته چې زه د ښاغلي عابد د شعرونو شنه کلي ته د همدغه " خوند " پر کوڅه ورننوتی یم او ډېرځله یې غزلو زما په اروا کې سندریز مزي خوځولي دي او که د ده شعرونو ته ګورم هم نو د کتنې د معیار سترګې به مې همدا خوند وي.
زما پر اند دغسې خوندورهځانګړنه د غزل لیکنې په همدې او سمهالي بهیر کې ښاغلي کاروان ډېره ځلولې او د " بهیر " له لارې د څو تنو په شمیر کې تر عابد پورې هم را رسیدلې ده، چې د شاعر له ذهن څخه د اوریدونکو یا لوستونکو پر ذهن تر کیناستلو پورې د یوې منظمې پروسې په توګه طرح کیږي او د دې پروسې د علمي کولو ډېرې چارې د شاعر په کار پورې اړوندې دي، چې له نیکه مرغه د عابد صاحب داسې کار د غزل لیکنې په برخه کې بریالی دی. لومړی خو ښایي په ره بیت کې د نوې سکالو " موضوع" هستونې لپاره هڅه وي او دا هڅه شاعر هنري نوښت ته نږدې کوي. په دوهم ګام کې د سکالو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ادبي لپاره د کلماتو د ټاکلو چاره ده. شاعر غواړي چې هره شاعرانه کلمه داسې وټاکي، چې د یوه ځانګړي هنري موقعیت استازیتوب وکړای شي. د شاعرانه ژبې په وړاندې د شاعر مسوولیت له همدغه ځای څخه پیل کیږي، دریمه چاره له قافیې او ردیف سره د ټول بیت ښکلی پیوند دی. دا پیوند هم هنري ظرافت ته اړتیا لري. له دې وروسته د فنی تلازماتو رغونه پیلیږي، چې د شعر قافیوینو ښت، آهنګ او د ټاکلي وزم په پام کې نیول دي. د ښاغلي عابد دا بیلګې په مرسته راغواړو:

ځنګه چې ښکلي له وعدې نه وځي
داسې مې زړه له ارادې نه وځي
لمر د زرینو وړانګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تیارې نه وځي
ورسره ستا د نامه توري ځغلي
هر اسویلی مې چې له خولې نه وځي
د کوم هوښیار ښکلي په لټه پسې
یو لیونی له میکدې نه وځي
ښکاري جانانه په ایمان یې وایه
باز به دې کله له پنجې نه وځي

عابد هڅه کو، چې ټول شعري کلمات یې داسې یو انځور رامنځ ته کړي، چې وکړای شي د شاعر د نظر وړ نوښت پر لوستونکو ومني.

زمونږ دا شاعر ډېر ځله خپل برسیرن او ښکاره عواطف ارايیه کوي، چې له ټولو سره شریک دي. د همداسې شریکو عواطفو موندل او بیا ښکلې اوډنه پر هر چا د شعر د منلو په چاره کې مرسته کوي. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا په وړاندې داسې ساده، خو ښکلی او نوی عکس العمل ډېرو احساس کړی، خو په لږو شعرونو کې راغلی دی.

چا پسې ورک زما نظر ګرځي
ښکلي چې ګورم په ما سر ګرځي
په شاعرۍ کې "مهال" د عابد همزولی دی. زه د خپلې دغې ادعا د زبات لپاره لاسوندی لرم او هغه د شاعر هنري صداقت دی. شاعر چې د خپل ژوند مهال تنده پوره لمس کړي، ویې زغمي او په وجود کې یې په احساس بدله شي، بیا نو دغه احساس په خورا طبیعي توګه د هنر قلمرو ته راشي او په شعر بدل شي. هغه هم داسې چې دا احساس په پوره صداقت له ټولنې سره شریک شي، شاعرانه صمیمیت هم له همدې صداقت څخه سرچینه اخلي. هر کله چې شاعر له خپل مهال سره همزولی شي او خوږه ژبه ولري، نو هنري زیږونې به یې خورا صمیمي وي. ګران عابد په خپلو غزلو کې همداسې یو صمیمي شاعر دی.
د عابد غزلې مو ډېرې یادې کړې ځکه د هغه په کتاب کې غزلې ډېرې او نور شعري فورمونه لږ دي. څو آزاد شعرونه هم شته، چې کړای شي په دغه جوله کې شاعر د بریالیتوب نښې راڅرګندې کړي "وروستۍ ټپه" یو ښکلی تصویري شعر دی، شاعر د خپلې هنري موخې په تمثیل کې بریالی دی او په ډېره ځیرنه هېڅ هر شعري انځور بشپړ ارایه کوي. ژبه یې هم خوږه ده د "هائیکو" ګانو په هکله څه نه وا اسم ویلای، ځکه چې ډېر ورسره بلد نه یم، خو څلورومه هائیکو:
اوس چې او به له ورخه تیرې شولې....
د یوې ښکلې ګناه ظریف او سمبولیک اعتراف انځوروي.
زموږ دا شاعر ډېره موده د "افغان ادبي بهیر" د شاعرانه منارو بلال وي، چې د ښکلا او هنر د مذهب نورو مومنو "شاعرانو" ته د مینې د نمانځنو بلنه ورکوي. کله خو دغه بلنې خپله په شعر بدلې شي او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

شارع څخه په شعر د شعر د لوستلو هیله شوې ده، ځنې دا سې شاعرانه بلنې په دغه ټولګه کې راغلې دي، چې په زړه پورې جوړښت لري.

د عابد په غزلو کې یوه بله ځانګړنه، چې زما تر سترګو شوه، دا وه چې دی د ګڼ شمیر شعرونو په مقاطعو کې له خپل نوم "باز" سره کوتره، زرکه، وزر او دوی پورې اړوند شاعرانه ترکیبونه کاروي، مګر دغه تکرار ته څکه حسن تکرار ویلای شو، چې هره مقطع بیل خوند او بیل رنګ لري. د دغو کلماتو هره هنري پیښنه ډېره ښکلې راغلې ده او لوستونکي ته د ډېر تکرار احساس نه پیدا کوي دا حو بیلګې کتلای شو:

نن "باز" ته د زرکو میرې وویل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه

یا

سپینې کوترې درنه تنګې شولې
"بازه" یو ورځ به دې وزر ماتوم

او یا هم دا

بیله چې د زاڼو له کتاره شي
"باز" ته ښایستو کې شان کوتره شي

یا

زرکې وزرماتې دې په غرونو کې دمه کوي
"باز" یې په هوا نیولې لار لیوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ وينو چې شاعر د هرې کلمې لپاره په بيلا بيلو هنري موقعيتونو کې ځای ټاکي. له ځينو ټاکليو اشياوو سره شاعر ذهنی اړيکي له همدا سې بيلګو څخه ښکاري. خو په دې شرط چې هنري وي او ښاغي عابد دغه شرط بيخي پوره کړی دی.

د پښتو شعر په اوسمهالي بهيرکې ښاغلی باز محمد عابد د غزليزې شاعری ځوان استازی دی، ځکه نوښت، هنري صميميت او خوږه ژبه د هغه په غزلو کې دا سې يو ښايسته ترکيب جوړوي، چې د لوستونکي په اروا کې هنر ته تږي مزي په سندرو راولي. زه خو وايم خدای خو دې زموږ د غزل دغه د سرو سترګو لوړ تخيله باز همدا سې د هنر پر ښايستوکو کوترو مين لري.

دا تاسو او دا هم د شعر د دوهيو د مستانه قلندر خماري سندرې.

عبدالغفور ليوال

د سلواغې ۱۶ مه ۱۳۷۸

پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښنګه چې ښکلي له وعدې نه وځي
داسې مې زړه له ارادې نه وځي

لمر د زرینو وړانګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تیارې نه وځي

ورسره ستا د نامه توري ځغلي
هر اسویلی مې چې له خولې نه وځي

د کوم هوښیار ښکلي په لټه پسې
یو لیونی له میکدې نه وځي

ښکاري جانانه په ایمان یې وایه
"باز" به دې کله له پنجې نه وځي

پېښور، صدر ۱/۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې جانان په نظر ښکل کـــړمه
داسې يې غمونو ځان ته خپل کـــړمه

څو که لا کچه غوټۍ د میــــــنې ده
زه به يې د اوښکو پــه نـــم ګل کړمه

بیا مې په يو ښکـــــــلي نظر پریوتو
بیا ځکه خبرې پــــه غـــــزل کړمه

زه او جانان لاس تـــر غـــاړې ووتو
اور به د رقيب پــــه خـــونه بل کړمه

نن "باز" تـــــه د زړکو میرې وویل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه

۵/۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د جانان د نظر شپول نـــــه شي
د زړه پرهر به مې راټـــول نـــه شي

چیرته یو نیم وي په کې سر ووهـــي
د بیابان هر بوټی غاټول نــــه شي

که د چا ښکلي له لاسونو پریوځي
مات به زما د زړه کنډول نه شـــي

تا سره مینه مې څه حد نه لـــري
ما سره ستا کرکه په تول نه شـــي

د غم ښادۍ پته به څه ولـــګي؟
چې نغاره نه شي او ډول نه شي

۲۲/٤/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند نغمه مې د ستار د ترنګ خبرې کــــوي
چې د ښکلوکو پر سینه لونګ خبرې کــــوي

اوس به د چا د خیال تصویر په کې ذرې ذرې شي
د زړه هینداره مې ته څوک د جنــګ خبرې کوي

یارانو تاسې به دُعا کوئ چې ســـر ونه وخوري
د شمایلې د راوړو ملنګ خـــــــبرې کوي

د ژوند تیارو کې و تنګ شوی د رڼا لـــیونی
د ډیوې څنګ ته یو شهید پتنګ خبرې کــوي

زړه مې نری شي غریو مې ونیسي له حاله وځم
چیرته مین چې د بنګړو د شرنګ خبرې کـوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینو سترګو تاب زمـــــا خـــوښیږي
دا د بزم انقلاب زمـــــا خـــوښـــیږي

چې تنها کې مې د زړه نغـــمې نغمې کړي
په زنګون باندې رباب زمـــــا خوښیږي

ستا یوه یوه خبره یو حــــدیـــث شي
ستا د سرو شونډو کتــاب زما خوښیږي

چې د مینې د یادونو هـــدیـــره وي
دا سې زړه خانه خراب زما خوښـــیږي

ژونده تا کې د جانان له میــــنې پرته
په ایمان کې دې بل باب زما خوښیږي

۱۹/۵/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سپوږمۍ چمبه راواخله، ورته ستوري په ګـدا کړه
مروري دي سندرې، لړیې توري را پـــخـــــلا کړه

په نظر راباندې وځښه، د ښکـــــــلا د مۍ جامونه
اوږده غاړه صراحي کړه، امــوخته مې په صهبا کړه

د زړګي په للمه دښـــــــته، د ارمــــــان زړي کرمه
د باران په شان وریږه، چیرته شــــــنه مــې تمنا کړه

تخیل کې جوړومه، ستا د میـــنې د ښکـــــلا بُت
بُتکده د خیال حرم کړه، لږ خو ما د ځـــان په خوا کړه

څنګه غلی ناست یې "بازه" وزرونـــه دې خواره کړه
د کوترو سیل تیریږي، څه خو شور څه خو غوغا کړه

۱۹/۵/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه راشي په ليمو کې انتظار وباسي
يارانو ما د ښکلو مينه له روزګار وباسي

داسې ښکارېږي چې ساقي هم کينه ور غوندې شو
ړله رندان چې ميکدې نه وار په وار وباسي

دا زمانه داسې په چل او په هنر بدلېږي
لکه پوستکی چې له خپله تنه مار وباسي

بيا يو منصور پيدا کړه، بيا د چا د مينې په نوم
چې يو ناره د اناالحق په سر د دار وباسي

د زمانې د حوادثو څه پروا نه لري
"باز" په سيلۍ کې هم کوترو پسې لار وباسي

٦/٧/١٩٩٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن دلیمو د خونې ور مـــــاتـــــوم
په چا به تنده د نظر مـــــاتـــــوم

د سترګو جنګ ته مې بلا زړه کیږي
ستا د بڼو به دا لښکر مـــــاتـــــوم

راځه جانانه را ترغاړې ووځـــــه
یو ځو تنهاکې د ځیګر مـــــاتـــــوم

شیرینه مینه مې په زړه وریـــــږي
په فرهادي تیشه به سر مـــــاتوم

سپینې کوترې درنه تنګې شولې
"بازه" یو ورځ به دې وزر ماتـــوم

۲۹/۱۰/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر ستا د راتلو پـــه انتـــظار لـــيوني
راشه که يې ګورې د ديـــــدار لـــيوني

ستا د پاکې مينې اناالـــحق وايي په چيغو
جګ سرونه وګوره پـــــه دار لـــيوني

څوک دې خانقاه کې بلوي ډيـــوې د زړونو
څوک ناست ميکده کې وي خُـــمار ليوني

هر طرف اوتر اوتر د ښکـــلو نظارې کوې
ګډ چې شي د صدر په بازار لـــــيونـــي

زرکې وزر ماتي دي په غرونو کې دمه کوي
"باز" يې په هوا نيولې لار لـــــيونـــي

پېښور،صدر٢٦/١١/١٩٩٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مهاجر زړه مې خوشـــــحالــــي يوه زره نه لري
په ځمکه سیوری پـــــه آسمان کې ستاره نه لري

په مرګ يې نيسي، غاړه تبې ته مجبوره کيږدي
د زمانې له ستمګرو نه چـــــاره نــــــه لري

موږه د داسې بد نصیـــــبه قبـــــيلې وګړي
زموږه مړي ګډ ښخيږي هــــد يـــــره نه لري

اوس د آذان ازانګې ټول کلي ته نه رسيــــږي
زموږ جومات يې شهید کړی مناره نه لـــــري

راځه چې پاتې زنده ګي په محبت تـــيره کړو
نفرت ښه نه دی آشنا مينه خساره نـــــه لري

۵/۱۲/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د خولې خبره مرغــــلره شـــــي
زړه ته چې راکوزه شي ســــندره شــي

زه ورته وسله د خودۍ کیــــږدمـــه
مینه په ما ځـــــومـــره زوروره شي

نازلري، نـــیازلري، انـــــدازلري
خپل مین چې وګـــــوري اوتره شي

څومره چې په کـــــم نظر کتل کوي
هومره به یې حـــسن لــــه نظره شي

بیله چې د زانـــو له کـــــتاره شي
"باز" ته ښایستوکي شان کوتره شي

۲۶/۱۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په نشیب څه په فـــــراز روان دی
زړه مې د کوم ښکلي پـــه ناز روان دی

په کوم پړاو بـــه چـاته ځان وسپړي
راسره ســــم د میـــنې راز روان دی

روح مې سندرې په اوږو بـــار کړي
د سُر او لی ورپسې ســـاز روان دی

چې کوم شاعر به ترې الـهام واخلي
ښکلې په څه ښکلي انداز روان دی

چیرته به خپل مرام ته ورســـیږي
ځي په کوترې پسې "باز" روان دی

۱۳/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غم ماښام په ما زدیـــــــگر راغی
خدایه څه تندر په گـــــــودر راغی

د بورو شور په هدیره کـــــې و جوړ
چاته راته ویلې چې اخـــــتر راغی

زما د قتل اراده یــــــې کــــړې
جانان د لیچو په خـــــنجــــر راغی

د زړه پر ځمکه کرونده پــــــخوي
ښکلی په شان لکه د لـــــمر راغی

د خیال وزر مې ستا په مینه خور شو
سروش د شعر مــــــې پــه هنر راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شبنم بوسه له مخه د ګل واخلي
تصور مې رنګیني د غزل واخلي

د دیدن تنده کې هومره ټکنی کړي
چې له ډېرې بې صبرۍ نه مې جل واخلي

په اسانه به یې خلاص نه کړې جانانه
که د مینې تار مو یو ځلې ول واخلي

ښاماران یې چې په څانګو مستي وکړي
له ترخو نه خوارېږه څنګه صندل واخلي؟

بې له شکه هغه شپه به وي د قدر
چې سپوږمۍ ستاد رخسار ځنې ځل واخلي

۲/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو پسې زړه مې سحر وتـــــى دى
هم مې له ليمو نـــــه نظـــــر وتى دى

واړه ارمانونه به مـــــې ووژنـــــي
نن دې د ښو چې لښکر وتــــــى دى

ستا د ماشوم غم تپوس مې زړه كوو
ما وى چيرته نه ځي بهر وتـــــى دى

هغه دنګ چنار كلي كې نه شته دى
غشى تر سينې د ښــــتر وتى دى

"بازه" پسې والوزه وار مــــــه كوه
ګورې نه صحرا ته كوتر وتـــى دى
٤/٤/١٩٩٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سرود کډه یې لیږدي، د مستیو وچکالي ده
د شاعر د خیال لمنه، له سندرو نه خالي ده

بیا یې غیږه کې رانه وړل، د رامبیل چامبیل ګلونه
سږکال هم په موږه خوارو، تنده ګونځې د پسرلي ده

د نارنج د ګل میله ده، د بارودو په وطن کې
له شهیدو ګلغوټیو غیږه ډکه د مالي ده

د مه ځای یې زړه کې نه شته، د کاروان د لارویو
په خنجر د لیچو راغله، نن حسینه جلالي ده

٦/٤/١٩٩٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډک له مینې زړه لرم
شکر دی هر څه لرم

بدو ته یې بد وایم
ښه یې په لیمه لرم
زه د جانان غم سره
تل د زړه خواله لرم
خټه مې له عشقه ده
اور لرم، اوبه لرم
ویښ وخت څه په منډه ځي
زه چې بخت اوده لرم
مه ! وزر مې مه تړه
"باز" یم الواته لرم

۱۳/٤/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مينه مې داسې په دايـــره کــــې واخلي
لکه بين مار چې مار هـــوده کـې واخلي

د ماز ديګر وعدې تــــه نــــه رسيږي
د ديدن تنده مې غــــرمـــه کـــې واخلي
ښکلې ګناه ته مې رابــولـــي ســـاقـــي
رانه توبه په ميــــکده کــــې واخلي
د عزرائـــــل به دا احـــسان ومـــنم
که رانه ساه ستا په کوڅه کې واخــــلي
زما په زړه داســـــې قبـــضه واچـــوه
لکه ښامار چې لال ولجــــه کې واخلي

سترګې يې سرې شي په چا خيال نه کوي
"باز" چې کوتره په پنجه کــــې واخلي

۱/۵/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چا پسې ورک زما نظر ګـــــرځـــــي
ښکلي چې ګورم په ما ســــر ګـــرځي

غم مې د زړه کلي تـــــه لاره کـــړې
په سپین سترګی، په کې اکثر ګـــرځي

یارانو ځمه لاس نیوی تـــــرې کــــوم
چیرته د میــــــنې پیغمـــــبر ګرځي

د مخ رڼا یې دنـــــیا ونــــیولـــــه
یو څوک په خیر لکه د لمـــرګـــرځي

خدایزده چې زړکې کومې خواته تللي
ورپسې "باز" په سم او غـــــر ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ يې راوينښ کړه دې ويده ارمان ته لاس واچوه
راشه دا ځل زما د زړه ګـــــريوان ته لاس واچوه

راته د سپينو سپـــــينو ستورو اميلونه راوړه
د کائيناتو دې خـــــواره جهان ته لاس واچوه

ترينه ولجه کړه د سندرو غرونه غرونه اوښان
د غزلونو اوښبانه کـــــاروان ته لاس واچوه

چې د وختونود ناســـازو نه څه غېچ خو واخلو
جانانه نن خو دې تراخــه دوران ته لاس واچوه

چې د رقيب له زړه نه سوی سوی دود وخيژي
"عابده" دا ځل دې خواږه جانان ته لاس واچوه
۱۷/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو نظر خو رندانه راواړوه
لږه تیره زمانه راواړوه

د رنګ ساعت له به ډیوه په مړه کیدو شي
هله ژر شه پروانه راواړوه

د تندي له اییني نه ګورې زلفې
په رخسار دانه وانه راواړوه

د ښکلا بته په زړه کې مې دیره شه
دا حرم په بتخانه راواړوه

بازه اوس دې غزلونو کې خوند نه شته
بس دی نوره افسانه راواړه

٢٠/٦/١٩٩٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو ساز و ، یو سرور و ، یو نغمه وه تیریده
په سیمه مې د روح د چا وږمه وه تیریده

هیڅ حد یې د ښکلا ټاکلی نه شمه یارانو
د سیند په څیر روانه وه څپه وه تیریده

یو څوک مې تصور کې جوړوله ورانوله
په ما د لیونتوب یوه دوره وه تیریده

ها ستوري به یې یاد وي چې تک شنه وو له خندا نه
ها څنګه د مستیو ډکه شپه وه تیریده

یو شرنګ مې د پاولیو په غوږونو کې نڅېږي
په خیال کې مې تر څنګه چې هغه وه تیریده

۲۸/۶/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مينې لاروی يمه صنم ته مـــــې وربـــــولـــي
دا داسې بُتکده ده چې حرم ته مې وربــــــولـــي

دا زړه راسره رخه لري ځکه خــــــو يــــــارانو
چې چيرته مينه نه وي هغې چم ته مې وربـــولي
د چا د تورو سترګو د جادو بــــــه ځــــه اثر وي
چې هر سهار د ميا او ملا دم ته مــــــې وربولي
چې ستا د خولې خبره مې په شونډو زمزمه شي
يو ښکلی ترنم شي زير او بم ته مې وربـــــولي
نظر مې د رخسار په لارو تورو زلفو ونــــــيو
دا څنګه رڼې لارې دي تورتم ته مې وربـــولي

ليمو کې يې د ژوند خُمار، خُمار راته کــــرلی
چرسي بنګي سړی يمه چيلم ته مې وربـــولي

۲۶/۶/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه درته وایمه د ځان په خیر مې خــــوښ یې
جانانه په والله چې د ایمان په خیر مـــــې خوښ یې

د مخ فضا دې ټوله سندریزه غـــونـــدې ښکاري
د سپینو رڼو ستورو د آسمان په خیر مې خوښ یې

د زړه تاخ کې دې ساتم تقدس دې په لیــــمو وړم
باور وکړه جانانه د قرآن په خیر مې خــــــوښ یې

"سالکه" آشنا څنګه رانه لیرې، لیرې ګــرځې؟*
"نثار" زما یاره د "کاروان" په خیر مې خـوښ یې

د ښکلیو په خیر ښکلی یې غزله د "پـــــسرلي"*
د مینې د کیسې او د رومان په خیر مې خوښ یې

*سالک، نثار او کاروان زما شاعران یاران
*استاد پسرلی زموږ مشر او استاد شاعر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د ښکلا ځيني قلنګ غـــواړي
يوه خولګۍ درنه ملنګ غـــواړي

ستا د کوځې له رقيبانـــو امـــان
په نه خبره باندې جنګ غـــواړي

څومره ساده ده کليوالـــه مينه
د هار پر ځای رانه لونـــګ غواړي

د زړه مې سوبه په دوه څـــيزه کيږي
يو رانه تا غواړي بل بـــنګ غواړي

د ښکار پر ځای ورسره مـــينه وکړه
"بازه" کوترې درنه څنګ غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه خُم مې لبریزه دی میخواره رانـــه ورکه
تصویر مې پسې ګرځي خو هینداره رانه ورکه

هر څو که لاروی یـــــمه د شپـــــږو جهتونو
چې تا ته غځـــــیدلې هغه لاره رانـــه ورکه

چې ژوند ټپه ټپه کړي چې میوند ټپه ټپه کړي
یو داسې پښتنه د جنګ سالاره رانـــه ورکه

د بین په ترنم یې د روح کلي ته رابـــــولـــم
هنر چې په کې نغښتی هغه ماره رانـــه ورکه

موده وشوه سندرې راته نه راوړي یـــــارانو
څه ټکه راپریوتې سندرماره رانـــــه ورکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مـېـ په نظر کې راشيــــن شوی دی
درد مــې په پرهر کې راشيـــن شوی دی

ډېر بــــــه د ارمــــــان ګــــلونه ونيسي
زړه مې په ګودر کې راشـــين شوی دی

رام به نـــــــــه شي کلــکې ارادې لري
هر افغان سنګر کې راشيـــن شوی دی

ښنې د "حـــــــمــــــزه" د تخيل لري
شعر که په "خيبر" کې راشين شوی دی

بيا به په پنجو کې زرکه ونـــــــــيسي
ښکار د "باز" وزر کې راشين شوی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظر پـــــريـــــــوتـم
خدا يږو له غر پــــريـــــوتم

ته په وعده را نـــــه غـلې
زيږ مازديګر پريـــوتـــم

زه د سپيلني پــــه خــير
واخ، په شرر پريـــوتـــم

ما وی چې کعبه بـــه وي
زه دې په ور پريـــــوتم

ښه مې زړه پرې يخ کړلو
"باز" په کوتر پـــريوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه مې ارمانونه ستا په لاره ځي پـــــه مـنډه
یو څو لیوني ستوري له مداره ځي پـــــه مـــنډه

پرون مې تلوسه د نن په تمه زیـــــاتـــــیـــدە
خو نن چې راغی ښکلی شو ناګاره ځي پـــه منډه

یو چا په میکده کې وچې شـــونډې شپه رڼه کړه
یو څوک چې بلا نوش و له خپل واره ځي په منډه

هغه د یو دیدار په خاطر سر تلي کې اخـــــلي
چې ژوند یې مینه مینه وي تر داره ځي په مـــنډه

زما د زړه له ځُم نه یې یوه څکه ونــــــــه کـړه
په ناز په کرشمه رانه میخواره ځي په مـــــنډه

۷/۱۰/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خو ګيلې، دُعا به د آمين په مــــــزي وتـــړم
زړه به مې د ښکلو د آئين په مــــــزي وتـــړم

نن به مې د سترګو کورکي ورته پرانيستي وي
پريږده چې يو ځو په کې حسين په مزي وتـــړم

ټولې فلسفې به ستا د مينې په مخ شاته کـــړم
ښکلی غوندې شک به د يقين په مزي وتـــړم

هار د سپينو ليچو به په غاړه کې درواچـــوم
وار وکړه چې زه خو لونګين په مزي وتـــړم

رادې شي کوترې دې د "باز" په سينه وګـرځي
زه به يې وزرونه ښه سنګين په مزي وتـــړم

۲۲/۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زنده ګۍ غمونه واړه مې له زړه راټول کړم
چې کور ته لاړ شم په سينه باندې واړه راټول کړم

په تصور کې زه ماښوم شم په کوڅو کې ګرځم
سکڼې ماښام وي چې خوړلن له تناره راټول کړم
کله نا کله زه په ورانو ګودرونو ګرځم
کله ښايست له ټول جهانه په ليمه راټول کړم
لړ مې د زړه درزا ته لاس ونيسه سود به مې شي
د ارمان ټپ به ستا د ګوتو په چاړه راټول کړم
خدايزده چې څه تو پان په سترګو کې جانان راوړی
چې راته وګوري بې واکه مې بانه راټول کړم

ستا د ښايست د اسمانڅکو په لور نيت مې کړی
باز يم وزرونو کې به دوه ستوري رانه راټول کړم

۲/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه خو شته چې دا سې خونړۍ اړوي ســـــترګې
جانان چې رانه نن کړې کړۍ اړوي ستـــــرګې

راځئ چې د یو بل سترګو کې ټول سره راټـول شو
زموږه له خوارانو چې نړۍ اړوي ســـــترګې

زما د زړه غوښتنه باندې خدا یږو پـــــوهیدلی
دا ښکلی چې له ما هره ګړۍ اړوي ســــترګــې

د برکلي د شپون رمې هوښیارې راته ښــــکاري
ازغو کې چې ترې پاتې شي وړۍ اړوي سترګې

دُعا به د کوترې سپین وزرې ورســــــره وي
چې "باز" نه په هوا هره جړۍ اړوي ستـــــرګې

۲۹/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولې بُتکدې وې حــــــــرم را نــغی
زړه ته مې څوک ښکـــــلی صنم رانغی

چاته چې مو لارو کـــــې ګلان شیندل
هغه خو زمونږه پـــــه چـــم رانـــغی

تل د سپینو لیچو په خنجر رائـــــي
ښکلی د موسکا په کرم رانــــــغـــی

څم چې د ګلونو موسم غـــــلا کړمه
مونږ باندې یو کال چیرته سم رانغی

ته یې چې ښکالو ته غوږ نیولی وې
"بازه" هغه زرکه قـــــــــدم رانغی

۱۲/۳/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه چې د مودو خُمار يې سترګو کـــې غړيږي
خپل وار ته يې وار نه کيږي يو جام اخلي او ځي

د چا چې اراده د خپل منزل په لور پــــخه وي
فراز و نشيب نه ګوري بس ګام اخلي او ځـــي

يو درد د چا دميني مې پرهر ته لاره کــــړي
يو ياد يې جانانه هميش سلام اخلي او ځـــي

د کوم يو وږي "باز" نظر په کلي لګــــيدلی
په شنه سهار کوتره چې له بام اخلي او ځـــي

٥/٦/١٩٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ليونو کې دې راغلی نـــــه يـــم
جانانه زه دومره ښاغلی نـــــه يـــم

ما د خولګۍ طمعه کې و نه ســـــاتې
زه خو لا دومره نازولی نـــــه يـــم

بخښنه غواړم په حاضر محـــــفل کې
د چا په سترګو کې خو خلی نــــه يم

اوس نه چنار او نه سنځلې شــــته دی
اوس د هغې يادونو کلی نــــــه يم

د يو ورور پښه مې جنګ کې وبايلله
خو له سنګره تښتيدلــــی نـــه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه ښکلی تصور و چې تر څنـــــــګه وه راغلې
نغمه وه د لونګو چې ګلرنـــــګه وه راغـــــلې

په تورو تورو سترګو یې قلنګ راځنې واخیست
چې کور ته مې د زړه یو ملنګه وه راغـــــــلې

د خپل مین ټپونه یې ګنډل په تار د څـــــــــنو
هغه پښتنه پیغله چې له جنګه وه راغـــــــلې

سندرې یې له لپو نه شیـــندلې لیـــــونۍ وه
بیګا راته په خوب کې شوخـــه شنګه وه راغلې

د دردن پر ځای د بنګ دانې خـــوړلې وې کوترې
دا نن چې درته "بازه" رنګه بنـــــګه وه راغلې

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته لړ راتـــــه وګـــــوره
زړه لړ راتـــــه وګـــــوره

ژوند په کـــــې راونغاړه
مړه لــــړ راته وګـــوره

بس درنه يو خوله غواړم
څه؟ لــــړ راتــه وګوره

ګل په انــــــګو وړمه
ښه لړ راته وګــــــوره

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تور کفار لښکر پــــــه سپــــــين اسلام راوارو ه
لږ دې په رخـــــسار د زلــــفــــو لام راوارو ه

پام کوه آشنا چې پښه نيولی په کې نـــــه شــــې
مينه خو سرحد نـــــه لـــــري ګـــام راوارو ه

زه به ورته ټوله شاعري خپـــــله اهـــــدا کړمه
خدايه د شاعر حسن خــــو پــــــــام راوارو ه

پريږده چې د ژوند خُمار مې ټول په کې خړوب کړم
تنده مـــاتـــــومـــــه ساقي جام راوارو ه

٦/٦/١٩٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند مسته نغمه چې له ربـــــابــــه راوتله
د مينې ولوله مې له شـــــبابــــــه راوتله

زمزم خو به چا نه وي په مينا کې اړولـــــي؟
بيګا شپه چې ورېمه يې له شرابــــــه راوتله

د تندې تلوسه مې وار له واره زيـاتـــــيدله
ها ښکلې چې يارانو له سُرابــــــه راوتـــله

پرون چې د مطرب له ترنګه څه مې اوريدلي
هم هغه مسئله نـــــن له کـــــتابه راوتله

کوم چا به په پنجره کې بنديوانه وي ساتلي
کوتره خو به "بازه" بــــــې حـــجابه راوتله

١٤/٦/١٩٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه د ژوندون سرو تـــــــودو وخـــــورم
څه د چا مينه کې نـــــــــشو وخـــــورم

هسې له وخت نه ګيله څـــــــه لــــــه کوم
خپلو يــــــارانـــــو پـــــه پردو وخورم

وطنه ستا له غيرې لــــــيرې، لــــــيرې
د پرديسيو ورځو شــــــــپو وخــــورم

هغه خدايي سلام هم نـــــــه راکـــوي
زه يې غمونــــو انــــــديښنو وخورم

خپلې خـــــــــورينګي ته کوترې ويل
زه د "باز" دوه وو سترګو سرو وخورم

۸/۷/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اور مې کړه شرر کې مې راونـــــغاړه
درد يمه پرهر کې مې راونـــــــغاړه

وا مې خله د سترګو په کونجونو کې
ښکليه ! نظر کـــــې مــــې راونغاړه

تورو ماښامونو ته مې پـرې نه ږدې
ګوره سپين سحر کې مــې راونغاړه

نن راته کوترې څه په مــــينه ويل
"بازه" په وزر کې مې راونـــغاړه

۲۷/۸/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبره چې په کلي کې شوره شوه څــــــنګه ځــــې؟
کیسه زموږ د مینې چې ښکاره شوه څـــنګه ځې؟

تصویر دې په کې وځړوه، یاد خو به دې ســـــاتــي
رنه مې د زړګي چې آیینه شوه څــــــنګه ځــــې؟

هن! واخله لږ سرور خو په لیمو رانه یـــــوســـــه
ژوندون مې درته ویړه میکده شوه څــــنګه ځې؟

سهار و، مازدیګر شو اوس ماښام په تیریدو دی
ایسار شه د چا یاده نوره شپه شوه څـــنګه ځې؟

ښه ډېر به درته جوړ کړم سپینې غاړې ته ځوندي
پخه چې د لونګو کرونده شوه څـــــنګه ځې؟

۱۵/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مې په میو باندې، څوک مې په بنګ نمانځي
څوک مې د تورو سترګو په ښکلي جنګ نـمانځي

بیا د غزل ملکې، ګـــــیډۍ ســـندرې راوړې
چې به په دې عنایت، کوم یو ملـــــنګ نمانځي

بیا په وطن سپرلی شو ، جونې په ســـیل ووتې
سپینه سینه به د چا په تور لونـــګ نـمانځي

ډیوې رڼا دې ورته، د کوه طور ډیـــــوه شي
ژوند په مرموزه ادا درته پتنګ نـــمانـــځي

د وطن ټول شاه زلمي، به سره بیا راټول شـي
د آزادۍ ناوې به د ډول په ډنګ نمــــانځي

۲۲/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نشه ده د شرابو په رګ، رګ کې مې خوره ده
سندره چې زما د تخیل په تال سپره ده

نظر مې ښکلا وزیږوي کوم لور ته چې ګورم
له کله نه چې ښکلې مې په سترګو کې دیره ده

چې تا په ګلورین نظر یو وارې ورکتلي
جانانه د زړه سیمه مې اوس ټوله ګلدره ده

یو څوک راغلل ژوندون یې د مرګي نیزه کې یوړو
دا پورې کلی وګوره چې واړه هدیره ده

د روغې څه خبره به یې باز سره وي شوي
کوتره چې په شین سهار د بام په سر ښکاره ده

٢٧/١١/١٩٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه دې پر پـه اســـانـــه راتـــه وګوره
لږ خو پـه ما ګرانـــه راتـــه وګـوره

زه مې نظر ستا پـه ښکلا ويـــنـځـــمه
تـه او خدای جـــانـــانـــه راتـه وګوره

ياده بـه وي تاتـه پـــرونـــۍ وعده
نن نه شي پښـــيمانـــه راتـــه وګوره

ستا د جرس شرنګ سندرې شنې کاندي
ای اوښـــبـه کـــاروانه راته وګوره

تا پسې خو خدايږو رســـيده ګران دي
لمر غوندې روانه راتـــه وګـــوره

١٦/١/٢٠٠٠

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا سې مې اوښکو باندې ستا د کوڅې ور وينځلې
لکه باران چې بيګا ټوله شپه وي لمر وينځلې

دا چې ښکلا راته په هر څه کې څرګونه وهي
سهار وختې مې ستا په ښکلې مخ نظر وينځلې

په لاهوتې سندرو نيت ترم د مينې په نوم
د زړګي خُم مې په شرابو د کوثر وينځلې

څنګه سرور دی د بر کلې د ګودر په غاړه
چا به د بنګو په وږمه وي مازديګر وينځلې

د بوډۍ ټال يې په وزرونو کې يو شپول جوړوي
"بازه" د سپينې غرې په واوره يې کوتر وينځلې

۲۱/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه خاموشه زنده ګي ده هنګامه نه شـــــته دی
نن دې د کلي ماز دیګره هیڅ مزه نـــــه شــــته دی

په یو ساعت کې په یو رنګ په بل کې بل رنګه وي
ماته خو خدایږو د دې ښکلو اندازه نه شـــــته دی

څنګه ایسار شمه یارانو په دې چم کې څـــــه دي
دا وخت به څرنګه تیریږي چې هغه نه شــــته دی

اوس به دې څرنګه ښکلو کیه ســـــندره کـــړمه
چې مې په شونډو ستا د مینې زمزمه نه شتـــه دی

د جنګ شیبې وې دیوالونه سره غاړې وتـــــل
لارې مو ورکې دي په کلي کې کوڅه نه شته دی

۱۷/۲/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسحاق ننګيال په مړينه

غر او آس

يو غر راونړيده
هغه دننګ غر
چې آسمانڅکو ته يې لاس غځيده
لکه د طور په څير ذره ذره شو
****
يو آس له پښو ولويده
هغه سپين آس
چې په يو ګام کې به تر ليرې، ليرې ورسيده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امان الله ساهو په مړینه

دا څه ټکه راپریوتې

دا څه ټکه راوپریوتې
چې د سر سړي مو وینې
څنګه ژر یې رانه واخلي
دا څه ټکه راپریوتې
د یو غم فصل مو زړونو کې پوخ نه وي
بل راشین شي
دا څه ټکه راپریوتې
چې د سر سیوری پیدا کړو
عزرائیل یې په وزرونو کې راټول کړي
دا څه ټکه راپریوتې
د "ساهو" ګلونو پاڼې
د "پسرلي" په غیږ کې زمولي

۱۵/۷/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ ټپه

زما د زړه دره کې
ستا د یادونو ځلی
د یو شهید آرمان په څیر ولاړ دی
او ستا د خولې وروستۍ ټپه په آزانګو اړوي
تا ته به یاد وي که نه؟
ما درته څه په هنرمندو ګوتو
د سرو او شنو مریو پوښ کې وه رجړومه جوړه
او د هینداري په کونجونو کې مې
د خپل نامه توري یو ، یو وکرل
ما ویل چې ته کله کجل پوري کړې
نو په لیمو کې به دې وغړیږم
او که هینداري کې تصویر ته ګورې
ستا له تصویر نه به راوټوکیږم
داسې به تا سره د مینې په تار ځان وتړم
خو داسې کله وشول

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ما نه کله هیر دي
چې په بې نیازه غږ دې وویلې
را شه آیینه رانجه دې واخله
نه دې یاري کړم نه دې ښې ګرځومه

څو درې مسریزې

راځه چې نن خو پټېټانی وکړو
چیرته یو ښکلی ماشومتوب پیدا کړو
چې څه خو مینې ته بهانه جوړه شي
***
ځان به د چا د غاړې هار جوړوې
ناځوانې زه خو دې هیر شوی نه یم
په سره جوړه کې څومره ښکلې ښکارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

چې په خبرو قطغن ولګیده
چې د بلۍ په سر کاته ګناه شوه
راځه چې زړونو کې خو مینه وکړو

***

اوس چې اوبه له ورخه تیرې شولې
ناداني لږ دې په خوله لاس کیږده
په یارانه کې خو بنګړي ماتیږي

د درد د څړیکې په خیر لاره وکړه
زما په تول وجود خوره وره شه
لکه پرهر مې زړه کې وغځیږه

***

خیر دی جامو له به پیوند ورکړم
پیزار دې نه وي لوڅې پښې به ګرځم
مګر د خیټې څه چاره وکړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بیت

داسې خو مه وایه چې نه به ګورم
ځکه چې دا کرښه زموږ په منځ کې
د ښایستونو خالق نه ده ویستې
نو داسې مه وایه چې نه به ګورم
زه به ور ګورم که روژه وي که اختر که برات
ځکه چې دا ښکلي زما د غزل توري دي
یو بیت جوړوي

۷/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانانه کله

خو راپیښه وکړه

ته مې په خوب لیدلې

ته مې په خوب لیدلې
پر افغانې ګڼ دې د سپینو روپو ټل دا سې مزه کوله،
لکه د هسک لمن کې ټل ټل وي د سپینو ستورو
ته مې په خوب لیدلې
لکه زیړی مازیګر،
د څو شپېو لپاره،
پر کاپینا تو ښکلا و شیندي په منډه تیر شي
ته مې په خوب لیدلې
ستا د ښکالو ترنم،
زما په زړه کې نرۍ لاره وکړي
او بنګړو شرنګا دې لپو نه سندرې شیندي
ته مې په خوب لیدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تور پوړني کې دې سپینې لیچې داسې نغښتې،
لکه د اوږد جنګ له سوبې وروسته،
سپاهي تیکې ته توره تیره کاندي
ته مې په خوب لیدلې
د لوی شکست منلو وروسته ما ته لاس راکوې
او د بري لور ته مې وهڅوې
ته مې په خوب لیدلې
زما او ستا اروا وې
د اند ښښني په نوم څه نه پیژنِي
د ماشومانو خویندو ورونو په څیر لوبې کوې
څه ښکلی خوب و
چې وربښمین لاس دې
د بیا لیدو په امید
آن تر تندي پورته کړ
او زه له خوبه ویښ شوم
بیا تر سهاره پورې خوب رانه غلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعرانه فطرت

ښايي زما شاعرانه فطرت کې
له زمانو راهيسې
د ښايستونو خالق
د مينې کر کړې وي
شايد همداسې به وي
چې مې د زړه په ځمکه
د نفرتونو تخم نه شين کيږي
او مينه تل په کې ښېرازه اوسي
ځکه په نيمه خوله خندا باندې ټول زړه وبايلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څوک ګورمه چېرته به وي دنــــګه ستا په څېر
پېدا به نه شي خدا يږو غـــــــنمرنګه ستا په څېر

د چا ښکلې په لـــــــتېه پــــــسې وتی یم له کوره
کوڅه پــــــه کــــوڅه ګرځمه ملنګه ستا په څېر

د وخت غرمو که وسوزوم مینه کې یې پوخ کړم
پر سپینه سینه زانګمه لونګه ســــــــتا په څیر

یو ته یې چې د ژوند قرار دې ټول راځنې يوړو ؟
کــه بله به پیدا شي شوخه شنګه ستا پـــــه څیر

د باز په شان شوخي مې په وزرونو کې پيدا شي
کــــــــوتره چې مې تېره شي تر څنګه ستا په څېر

۲۸/ ٤/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کلی

ډېره موده وشوله
چې "برکنډو" باندې د وریځو لړې نه ښکاریږي
او د خوړ غاړو کې ریدي راټوکیدلي نه دي

ډېره موده وشوله
د "غره زیارت" ته خلک نه ورخیژي
وا یې روسانو یې په لارو کې بمونه ایښي
چې کلیوالو به ثواب لپاره
په لپو لپو ترینه وڅښې اوبه
هغه "بزرګه چینه" اوس وچه ده

ډېره موده وشوله
چې د ګودرلارې مو شړې پرتې
ځکه زموږ کلیوال
چېرته په کډه تللي
په بیرته بیا نه راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه مې په ياد دي
د مکتب ها ګلالو وړو به
د الفبا سندره
په ازانګو ويله

او دا مې هم ياد برې
چې د ايلبند نه به کوچيان راغلل
زموږ د کلي په شينکي باندې به
د وخت نه مخکې خزان ولګيده
د کليوالو به يو شور پورته شو.

۲۰۰۰/۵/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شپه کې ورته جړ مې تور وربل دی
خلکه چا د تورې شپې نيولی غـــــل دی

بيا يې ګونځې په تندي کې غځـــــېدلي
بيا چې ښکلی راته نه ګوري څـه چل دی

خبر دی لاړه به شي، لږه سا خـــو واخله
د تلوار دې لا تازه پــــــرونـــی پل دی

بس دعا کوه لونــــګ چې راپاخه شي
د ځونډيو جوړلـــــو مې تــــکل دی

بازه دا دې لا څه ټوکې دي را اخيستي
د کوترو په وزرو دې جوړ غــــزل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې په خبرو کې د ناز او ادا قند وتړي
ډېر مېين زړونه به په زلفو بند په بند وتړي

هلته به زه په خپل وجود باندې باور پيدا کړم
که د لاس نخښه مې څوک ښکلې په مړوند وتړي

او به او به به کړي زما د زړګي واړه شاړه
که په ګرېوان راته د سپينو اوښکو بند وتړي

يو څو درانه سرونه په نېزه کې رانه واخلي
د مرګ قاصد راشي زموږ د کلي ژوند وتړي

داسې بدرنګه زمانه خو خدايه را نه ولې
چې د عابد نه تخيل وتړي اند وتړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلتون

زما د ژوند د امیــدونــو سپــین سحر جانانه
سکـنـی مــاښــام درتــه یــاد ېــږي کــه نه؟
ما نه د ژوند په ورکو لارو مـــرور جــانـــانــه
سکنې ماښام درتـــه یـــاد یـــږي کـــه نـــه؟

له خپـــله ځـــانــه او جهانه بې پروا ګرځېدو
د ماشومتوب ځـــومـــره ښـــا یسته دوره وه
چې لاس تر غاړې به له نازه به هـــوا ګـرځېدو
د زلمیتوب ځـــومـــره ښــا یـــستـــه دوره وه
لاس په نامه به درته زه ومه اکثـــر جـــانـــانـــه
هغـــه اکـــرام درتـــه یـــاد یــږي کـه نه؟

اوس هم ځوانان د خوږ په غاړو کې ټولیږي که نه
زمـــوږ د کـــلـي مــــازیــــګر ځـنـګه دی؟
د چټو پیغلو په کې اوس منګي ماتیږي که نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لمبه لمبه ګودر څنګه دی؟
تا به شراب د موسکا راوړه له کوثر جانانه
د شونډو جام درته یادیږي که نه؟

هغه چې ما و درته جوړ په هنرمندو ګوتو
هغه منګی درسره شته او که نه؟
هغه چې تا به همیشه زما جاګیر ګڼلو
هغه زړګی درسره شته او که نه؟
چیرته پریوتی خو دې نه یم له نظر جانانه
د زلفو دام درته یادیږي که نه؟

ستا د پاولیو د شرنګا چې ترنم نه راځي
اوس مې سندرې سر و تال نه نیسي
ښکلي به ډېر وي خو نظر کې مې یو هم نه راځي
څوک مې دا ستا په خیر په فال نه نیسي
چې ستا د ماتو بنګړو توریې وړو په سر جانانه
د باز ناکام درته یادیږي که نه؟

١٦/ ٦/ ٢٠٠٠

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایډیال

د آرمان زړي مې د زړه پر ځمکه
کلونه وشول چې د چا ښکلې په نوم شیندلي
او وخت په وخت مې پرې د اوښکو بارانونه کړي
خو لا یې تېغ چېرته وهلی نه دی
دا کوم هوښیار سړي رښتیا ویلي
چې په مالګینو اوبو فصل نه شي
نو څه موده به کېږي
چې زه د اوښکو د څڅوبې پر ځای
د خیال مویک راوا خلم
انځورومه د چا ښکلې تصویر
وختونه اوړي او زما د تخیل غېږې ته
خپله ځولۍ کې تصویرونه راوړي
د چا ښایست له ټول رنګونه راوړي
زه تصویرونو ته په ځیر ګورم
ښه په دقت ښه په تدبیر ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ایډیال یې تصویرو کې نه وي
فطري ښکلا یې په رنګو کې نه وي
خو لا مایوسه نه یم یون کومه
د خپلې ورکې مې لټون کومه
مویک په لاس د چا تصویر جوړوم
لیدلي خوب ته مې تعبیر جوړوم

۲۰۰۰/۷/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شرنګ يې د پاوليو شـــــي سندرې زېږوي
دا ښکلې خو خبرو نــــــه خـــبرې زيـــــږوي

نظر يې د بنګال په کرتبو نو کې پـــــــوخ کړی
نازونه چې يې سترګې سحرګـــــرې زيــــږوي

زما د اوښکو څاڅکي بې بـــــها ، نه دي يارانو
د مينې سمندر کې مـــــرغـــلرې زيـــــږوي

ښتر که ترينه لاړه زمونږ غرونه دې ژوندي وي
په غېږه کې ممانې او ګـــــرګـــرې زيـــــږوي

د وخت سختو سيليو ترينه ټولې بــــنې وړې
باز غره کې چېرته ناست دی نوې پرې زيږوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له چا به مروره وه هغه د سین په غاړه
ځپه چې ورته پښو ته پریوته د سین په غاړه

د سپینې خولې په طمعه یمه چا ښکلې ساتلی
اوس ځکه تېروم هره غرمه د سین په غاړه

ته وا که د لونګو کرونده په کې پخه ده
سحر او مازیګر یې وي وږمه د سین په غاړه

د سین د غاړې خلک یو په ژبه یې پوهېږو
د زوږ د ترنم یې وي نغمه د سین په غاړه

د مینې یو غمزه مې ارادې کاندي بدلې
اکثر چې رانه ماته شي توبه د سین په غاړه

جانان په تصور کې راته ورو په غوږ کې وېلې
راځه بازه چې جوړه کړو یو شپه د سین په غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خولګۍ له انتظاره به راووځم
لېونی نه شم له ښاره به راووځم

د ښایست په وسعتونو کې به ګډ شم
د نغمې غوندې له تاره به راووځم
ستا ښکلا به د لېمو لپو کې وڅښم
د عمرونو له خماره به راووځم
زه به خپل زړه په اورتون د مینې پوخ کړم
لکه زر له سره انګاره به راووځم
د چا مینه به مې زړه کې لارې وکړي
لکه څړیکه له پرهاره به راووځم

په هوا کې که مې باز په نظر راغی
د کوترو له کتاره به راووځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې پسې نه یم چې چا څـرنـــګه نظر کـــړی دی
ما خو په زړه باندې اکثر د مینې کـر کـــړی دی

اوس خو د بنګو سره یو ځای لونګ هـــم دودوم
د چا د غاړې لونګین په ما اثـــــر کــــــړی دی

ستا د کوڅې له رقیبانو مې لیمه نـــه ســـوزي
ما همیشه شکایت ستا له پورې ور کــــړی دی

اوس په کې جونې نه ټولیږي څپې ساندې وایي
خو ما سلام د ړنګ ګودر هر مازیـګر کـړی دی

چې مې په خپلو ارادو باندې هم شک پیدا شي
دا مې د ښکلو په وعدو باندې باور کــړی دی

چې ستا په بده وي راضي وطنه ! مور نه، نه دي
ښه په مېـــړانـــه باز له هغو سره شر کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د بنګړو شرنګ راته بلا خبرې زده کـــړلــې
ما خو ستا خبرو نه اشـــــنا خـــبرې زده کــړلې

څه مې له بې وره میکدې، څـــه لـــــه رندانو نه
څه مې د پیالو له جنګېدا خـــبری زده کـــړلې

اوس به مې په زړه باندې یوه خبره نه پـــرېـــږدم
تا چې په انکار کې په موسکا خبرې زده کـــړلې

ښه تاند زلمیتوب مې د صوفیانو په حلقه کې و
هلته مې د پیر نه د فـنا خــــبرې زده کــړلـــې

چا ته چې مې نیکه مـــشوره لـــه زړه نه ورکړله
هغه راته ویلې بازه ! تا خـــبرې زده کــــړلې

۲۰۰۰/۱۰/۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه منم چې نه يم له جانان سره يـــو ځـــای
والله هره شېبه يې له آرمان ســـره يـــو ځـای

که څه هم څه موده وشوه لـــه يـاده يې غافل يم
خو بيا هم راته ځان ښکـاري يزدان سره يو ځای

راځئ چې د ژوند ستونزو ته خو لږه غاړه ورکړو
فطرت دی چې ازغي وي او ګلان سره يـو ځای

د زړه په للمه ځمکه مې د مينې زړي شـــنه کړه
د چا ياده راځه خو له باران ســره يـــو ځـای

يارانو ويل د باز خوا ته ورځو هلته يې ګورو
سالک او نثار لاړه له کـــاروان سره يو ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لا هاغسې بندي يم

زه لا ماشوم اوم چې مې پلار له لاسه کلک نیولم
ویل یې ما سره زما په کار کې مرسته کوه
ځکه په تا باندې مې لاس سپک وي
ما به لیدل چې مې همځولي ډله ډله له مکتبه وروسته
لېرې باغونو ته چکرله درومي
ما به له ځان سره په زړه کې ویل
عجیبه نه ده چې له پلار سره په بند کې اوسم
بیا به مې پلار ته ویل
پلار جانه ما ته اجازه راکړه چې زه هم د همځولو په څېر،
چیرته چکر ووهم
خو راته پلار به ویل
"زوی جانه هغوی بې غمه دي چې خوشې ګرځي
زما او ستا په تمه لس خولې
د ډوډۍ په انتظار وازې دي"
ما به ویل پلار جانه سمه ده زه کار کومه
اوس چې څه درې لسیزې واوښتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته لا ځان د ماشومتوب په څېر بندي ښکارېږي
له شل کلن مهاجرته وروسته
چې خپل وطن ته راغلم
نو دا یاران مې مسافر بولي
او ما ته هم ځان مسافر ښکاریږي
اوس هم هماغه د روزګار غم دی
خو چې بچې مې یاد شي
او زړه مې وغواړي چې کور ته لاړ شم
په خواره خوله له خپل بادار نه اجازه غواړمه

خیرخانه، کابل
د ۱۳۸۲ کال د زمري ۲۷ نیټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوډ

بيګا مې هوډ کړی و
چې زه به دا خپل نامراده ژوند
د چا په تشه خوله خندا باندې نور و نه بايلم
او نه به چا ښکلې ته، خوږه موسکا وکړم
بيګا مې هوډ کړی و
چې به د تل لپاره
زه د خپل ژوند له کتاب
د چا د نوم توري له بېخه باسم
او بيا به هيڅ کله د چا ښکلې د نوم توري د زړه په ځمکه و نه کرم
بيګا مې هوډ کړی و
چې زه به نور د چا د نوم سره تړلی تعويض
په غاړه نه ګرځوم
ځکه چې نوره عقيده مې باندې پاتې نه ده
بيګا مې هوډ کړی و
که هغه ښکلې مې په مخه راشي
هيڅ به ور و نه ګورم
ځکه چې زه يې په ليدو باندې لمبه لمبه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چې سهار له خوبه پاڅیدمه
خدای خبر ولې مې زړه وبوږنیده
هغه ښکلو کې مې په سترګو کې راوټوکیده
او په خپل کړي هوډ مې پښې کېښودې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه وایم چې لږ د موسکا جام خو راکووه
بس دا وایم د تشې خولې سلام خو راکوه

د مینې یوه خبره درنه نه غواړم پوهیږې؟
څو ستغې سپورې ما ته څه دشنام خو راکوه

رنګین سهار دې تا ته مبارک وي مبارک
خو ما ته یو غمګین غوندې ماښام خو راکوه

په مینه خو نه ګورې په غضب خو راته ګوره
د تورو تورو سترګو څه انعام خو راکوه

د خدای په ویره ځمکه یې ځای نه شته دی یارانو
کوترې ته دې بازه د زړه بام خو راکوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز

د کال اولې ورځې ستړې مه شې،
دا راته وایه چې په خیر خو راغلې
خدای دې له ما سره ژوندی لره
دا ړومبی ځل نه دی چې ما باندې احسان کوې
زما په ژوند دا اوه دیرشم ځل دی،
چې خپله ښکلې څیره ما ته ښایې
وایه کنه د کال اوږدو کې خو به،
زما په څیر چا ځورولې نه یې؟
چا درته سپکې سپورې نه دي ویلي؟
چا خو به تا نه نفرت نه وي کړی؟
هو،
ته به خبره نه یې،
غواړم چې تا ته یو راز وسپړمه
تیر کال چې ته راتللې،
ستا له راتلو نه فقط یو ورځ مخکې
یو چا له ما ځنې نفرت کړی و
یو چا له ما سره سپیڅلی شان تعهد مات کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو چا زما په پاکه مینه باندې تور پورې کړ
باور دې وشه، په ایمان یې وایم
پرونۍ ټوله ورځ
د پوره کال اندیښنو
یو په یو وځوروم
دومره مې وژړل چې اوښکو مې لمن درنه کړه
شپه راغله شپې په غیږ کې ونیولم
******
خو نن سهار چې زه له خوبه ویښ شوم
د ماهیپر د غره له هسکې څوکې
ستا سورکي لمر راته د وړانګو غبرګ لاسونه راکړل
نو سم له واره مې د زړه غوږ کې شاعر ملګري وویلې:
عابده بس دی تیر په هیر وګڼه
نورې د تیر کال اندیښنې له زړه نه وغورځوه
اوس پوره کال اوښتی
د نوي کال د لمر زرینې وړانګې
درته مینه وایي:
د نوې ورځ تنکۍ شیبې
د کال تر پایه پورې
درته نیکمرغه غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څو مره چې زړه باندې مې هر وخت راوريږي جانان
هومـــره ســـاده دی هــومره ژر مــروريـــږي جانان

سپيـــــنې روپۍ يې په لمن يوازې شرنګ نه کوي
چې لــــمر ته وګوري د لمر غوندې پړقيږي جانان

لکـــه چـــې چـــا ورتـــه آمـين کـله ويلی نه دی
چې مـې دُعــــا غـونـدې له لپو نه تويږي جانان

داسې هم نه ده چې په ما يې ګوندې زړه سوزيږي
چې ما ته وګوري غوسه ورشي سوزيږي جــانان

بازه ازار د کـــومـــې زانـــې تـــور وزرې بـــه وي
چې پـه لــږ څه کې دې لـه لاســه ازاريږي جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا په پام پړدمه قدم ليــــونی نـــه يـــم
په والله در پسې سم ليــــونــی نه يم

بس يو ستا د ياد بتان مې زړه کې اوسي
نور د دېر او د حرم ليــــونــــی نه يم

سنګباري چې د ښو زما په زړه کـــړي
اشنا زه خـــو ستــا د چم ليونی نه يم

ته يې راوړې، زه يې ځکه در نه وا خلم
که نه زه څه کوم غـــم، ليونی نه يم

له کوترې نه پنجو کې بــــڼې باسې
"بازه" زه ستا په رقم ليونی نـــه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شاعر نه ګیله

ګران کاروان چې د ښاپېرۍ په ورغوي کې شین همځولي ته (د ځنګل د لیک ځواب) لیکه، نو د ځنګ یاران یې په شعرونو نمانځلي وو چې ما ته یې هم لاندینی بیت ویلی و:

کوترې راوړې د نکریزو پاڼه
شې ستا د باز منګولې سرې رایادې

خو کله چې ښاپېرۍ ورغوی پرانیست، د پورتني بیت په شمول ترینه درې بیتونه ښوېدلي وو ، خو ما ته یې له شاعر نه یوه ګیله ضرور راوړې وه.

نن مې په زړه باندې بلا ورېږې
زما شاعره ! څو خبرې لرم
لږ ورته ښه د زړه غوږونه څک کړه
یو څو ترخې یو څو شکرې لرم

* * *

ستا له قلم چې په در در ورېدل
د هغو تورو ریاضت مې کړی
چې به لا سونه ورته تا غځول
د هغو ستورو ریاضت مې کړی

آن له ماښامه تر سهاره پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د چنار خبرې ما ژړلي
چې خپه نه شې په ايمان يې وايه
خپلې سندرې کله تا ژړلي

❋ ❋ ❋

چې د سندرو کاروان تا به راوړ
شاعره ما به ترې الهام واخيست
چې ميکده به ورته تا ويلې
ما به له هغې څنې جام واخيست

❋ ❋ ❋

که زما ښه به چيرته وښويده
تا به له مينې نه ډک لاس راکړ
چې به له ما نه توري وتوربدل
زما شاعره تا به پاس راکړ

❋ ❋ ❋

چې مې د زړه په خانقاه کې اوسې
پيره ! زما په سر هم لاس تيروه
له زړه مې ټولې کينې ورژوه
کله اذر په صنم لاس تيروه

❋ ❋ ❋

دا يوه ګيله در نه ضرور لرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څنګه زه درځنې هېر شومه
د اوبو سر باندې د خلې په څېر
له یوې څپې بلې ته تېر شوم

* * *

چې په ورغوي کې دې نه ښکاریږي
ښاپېرۍ چېرته ورکې لارې تللي؟
ما په کې خپل تصویر ونه لیدلو
خدای خبر کومې خوا هنداري تللي؟

* * *

بس همدغه درنه پوښتنه کوم
د زړه کتاب نه دې په څه و ایستم؟
شاعره دومره خو بې رنګه نه وم
ولې دې دا رنګه له زړه و ایستم؟

* * *

څوک به اوس راوړي د نکریزو پاڼه؟
چې د کوترو څه پرواز نه شته
ستا د شینکي ځنګل په شنه غېږه کې
هغه د سرو منګولو باز نه شته.

پېښور ابدره روډ عرفان کلتوري مرکز

(c) ketabton.com: The Digital Library

رياضت

کله چې ستا د مينې کلکې ريښې
زما د زړه په ځمکه وغځېدې
او ستا د مينې فصل مې زړه کې وټوکېده
د ليونيانو له پاچا نه مې دعا وغوښته
او ستا د مينې د رياضت په ډاډ مې تا ته ويل
در سره مينه لرم
ته اول هيښه شولې
بيا دې مهينې وروځې
د تندي نيم اسمان ته ورسوې
د څو شېبو لپاره، دې خپل باڼه په ځمکه ننه ايستل
او بيا دې خپلې جادوګرې سترګې
زما په سترګو کې راوګنډلې
تا زما سترګو کې د مينې يو توپان وليده
ما ويل چې تا به دا توپان خپلو څپو کې واخلي
او په مهينو شونډو
به راته وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه هم درسره مینه لرم
شېبه لا تېره نه وه
چې دې خپل ځان ته پام شو
شونډې دې بوخچې کړې او سر ته دې ټکان ورکړ
راته دې وویلې
ډېره مننه چې له ما سره ته مینه لرې
خو ډېر افسوس کومه
چې ستا لپاره یوه ذره مینه هم
زما د زړه په کور کې ځای نه لري
که دې توان رسي نو زما مینه له خپله یاده وغورځوه
له څه مودې راهیسې
زه ډېره هڅه کوم
چې مې د زړه له ځمکې
ها ستا د مینې ریښې وباسمه
خو لا مې توان نه رسي
لا مې په زړه کې ستا د مینې ریښې پښې کلکوي.

۲۰۰۴ | ۰۶\۰۷\۱

د زرداد سراې د کابل منډه یي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرط

ما درته هر وخت ويل
چې ستا فطري ښکلا
د ښايستونو ميره
نو دې ته څه اړه يې
چې په فطري ښکلا سرخي او سفيده ومږې؟
تا به ويل چې ته په دې راز باندې نه پوهيږې
دغه سرخي او سفيده د ښايستونو مجبوري وګڼه
او بيا دې دا هم ويل
چې ته زما فطري ښکلا خوښوې
زه به اوونۍ کې يوه ورځ ستا په خاطر
او ستا په اند ، فطري ښکلا کې راځم
خو شرط يې دا دی
چې به نورې ورځې
ما سره کار نه لرې
او ما دې شرط ومنه
بيا مې هغې ورځې ته شپې شمارلې
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ هم راغله
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راغلې
په دغه ورځ به بیا زما له مخې
هره بلا چېږده
زه به شله شوم چې سبا ته هم داسې راځې
تا راته ویلې چې تا شرط منلی
که شله ګي دې وکړه
نو شرط به وبایلې تاوان به وکړې
ما شله ګي وکړله
او تا له مانه لاره وشلوله

*****

زه اوس په دې راز باندې وپوهیدم
چې ښایستونه مجبوري هم لري
او دا مې ومنله
چې ما شرط وبایله تاوان مې وکړ
خو دا یوه خبره
را سره ته ومنه
اوس چې ته هره ورځ سرخي او سفیده لګوې
په دې ادا چاته ځوانې ورکوې د چا ځوانې زړوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د مـــينې تور دې وي
دغو مره پــــېغور دې وي

ژوند په نغمو سور دې وي
ستا د بنګړو شـور دې وي
ټول مې غزل تـــوري دي
ښکلي په هر لــور دې وي
تل زما په ســــترګو کې
ستا ښکلی انځور دې وي
تمه د خولګۍ ښــــه وي
دا مې په تا پــور دې وي

ژوند په کــې له مينې ډک
بازه کلی کــــور دې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سرُ دې شمه، تال دې شمه، ترنګ دې شم
مات دې شم د شنو بنګړيو شرنګ دې شم

پريـــږده چې په سرو غرمو کې پوخ شمه
ستا د ســپــينې غاړې تور لونګ دې شم
مــينه، ميــنه، مينــه بــه راوټــوکي
راشــه چــې ليــمو ســره په جنګ دې شم
بس چې لاس مــې ستــا تــر غاړې ورسي
خپل قد نه مې يو په لـــسه دنګ دې شم
شين دې شمه، وچ دې شمه، وره دې شم
ستا سپينو لاسونو ته سور رنګ دې شم

تــا تـــــه چې سرور په کې د ميـني وي
بــــازه تور لوګی دې شمه بنګ دې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چُپ به وي او نــــه کـــــوي شور خلک
څو پورې بـــــه دلــــــته وي د زور خلک

شــــــته دی چـــــې اوبو ځینې هم نرم دي
شته دی چې په خوله کې ګرځیء اور خلک

وخت به خپلې چـــــارې وکړي تیر به شي
موږ به نه یو دلـــــــته بـــــه وي نور خلک

یو یې هم زمـــــــا د زړګــــــي سود نه شو
ډیر که مې په زړه کــــــې کړه انځور خلک

سپین د پرښتو لــــــباس پــــــه تن ګرځي
دلته چې اکثر ویــــــــــنې زړه تور خلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکار ته چې ښکاري ننبه په ننبه کـــړي
داسې مې پرې ټول نظر راټول کـــــړلـــو

تا چې پرې مرهم لاسونه کــيـــــښودل
ما مې پرې د زړه پــــرهـــر راټول کړلو

پړق د سپينو ليـــچو لــــکه تورې شو
تا چې ترينه تور خـــادر راټـــول کړلو

داسې وخت دې راشي چې خلک ووايي
سولې له نړۍ نـــــه شـــر راټول کړلو

کلکه بــــاز پنـــجو کې زرکه ونيوه
بيا يې پرې دا خـــــپل وزر راټول کړلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اجمل خټک د غزل پر ځمکه

غزل

مرهم لا سونه دې زما پر سينه ږدې او کـــــه نــــه؟
جانه پرهر مې د زړګي راټـــولــــــــوې او که نه؟

زما آرمان ستا د وصال جنګ کې شهيد شو ګرانې
سره لوپټه يې په مـــــزار اوس غوړوې او کـه نه؟

ډېره موده وشوه زما پـه خوب او خـيال کې اوسې
چيرته په ويښه هم زمـــا غيږ ته راځــې او که نه؟

د غلچکيو په خير راشـــې بيا په مـنډه لاړ شې
د ښکليو ياده ما له ځانه ســـــره وړې او که نه؟

تا خو له ډېرو په پنجو کــې بــــنې وايستلې
(بازه) کوترې سره هم ميـــــنه کــوې او که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مامور د ماندينې غږ

کله کوم ښه خواړه په ما هم لوروې او کـــــه نـــــه؟
سپيره ماموره چې په نس مــــــــې مــــړوې او که؟

ټيپې مې شنه شوه په ټيپرو پــــــــتاټــــــو ســــړيه
د کوم ترڅکون قطغ مزه په ما څکې او کــــــه نـــــه؟

چيرته د غوا يا مېښې لرى که پـــــه مخــــه درشـــې
راته راوړې يې دا ځواني خو به کوې او کـــــه نـــــه؟

د کابل يخو شپو کې تن برستن کې نه تــــــو ديـــــږي
د جلال آباد نارنج ګوپي راباندې خورې او کـــــه نه؟

په کوم خيرات که چيرته پيښ شوې په ايمان يې وايه
ما ته به وريجې د کورتۍ جيب کې راوړې او کـه نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څو مـــــــره ژور مې زړه ته کيوتلې
څنګه زړه ور مـــــې زړه ته کـيوتلې
مــــــا وې چې ښه د پردرته وګورمه
پـــــه يـــــو نظر مې زړه ته کيوتلې
يو هنګامه مې زړه کې جوړه شـــوله
په شور و شر مې زړه ته کـــــيوتلې
مينې شتمن دې کړم خيرونه د ې وي
لکه سره زر مـــــې زړه تـه کيوتلې
واه د ښکـــــلا ملکې څه دې وکړل
څه په هـــنر مـــــې زړه ته کيوتلې
سکنې ماښام دې راته ښه رنګين کړ
زيړ مازيګر مې زړه تـــــه کيوتلې
د ښکلا بُت دې په کې وتـــــرا شلو
لـــــکه آذر مـــــې زړه ته کيوتلې
۲۹\۱۱\۲۰۰۵
خيرخانه- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

کاروان سره د سولې ځو په لور د پـــــیوستـــون
لیدلی دی یارانو ما هم زور د پـــــیوســــتون

ملي وحدت به بیا زمونږ وطـــن کـــې تامینیږي
د هر افغان په خوله کې دی یـــو شور د پیوستون

د امن تر جنډې لانـــــدې ودان بـــه وي تر تله
په مینه باندې جوړ چې وي کوم کور د پیوستون

که خدای کول ولس به مو راټول په یو ټغـــر شي
لیدلی مې په خوب کې یو انځور د پیوســـتون

(عابده) یو نـــاره له خولی نه باسم د وروری
ادا چې کړمه ژونـــد کې دا یو پور د پیوستون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ستا کوڅې تــه راغلم
جوړ میکدې تــه راغــلم

په کې توبه مــــــا تېرې
داسې شېبې تــه راغـلم

چـــې مې پــه کاڼو ولې
دادې هـــــغې ته راغلم

شعر کې مې شل نه کړل
لنډې کیسې ته راغلم

وی "بازه" پوخ راغـــلې
ما وی یو شپې ته راغلم

۵\۱۲\۲۰۰۵

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا پســـــــې هـــــر دم ګرځي
زړه مې چـــــم پـــه چم ګرځي

چيرته چې مـــــې زړه غواړي
هلته مې قـــدم ګـــــــرځي

ستا مينه زمـــــا ژونـــدون
تن او سيــــــوری سم ګرځي

چـــــيرتــــــه خو به وګورو
مــــــا پســــې صنم ګرځي

ستــــرګي بــــتخانې زما
زړه کــــې مې حرم ګرځي

مـيـــنه کې عــــــابد مدام
جګ سر وړې علم ګرځي
٢/٠١/٢٠٠٦کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو ته ګورم نـــــــنـــــداره کومه
خو زړه ته تیـــــــر شي خساره کومه

ما يې سبـــــا د ليدو نيت کړی دی
بيګاه تـــــه زه استـــــــخاره کومه

چې راته کوم ښکلی پــــه مخه راشي
زه د شــــوخـــــــــۍ مظاهره کومه

کله به ستا د وصال وس خدای راکړي
اوس غريــــبي ده ګــــــذاره کومه

رانه چارګل رانـــــه پيزوان غواړي
ځمه ســـودا له بنــــــجاره کومه

۰۴/۰۲/۲۰۰۶

د کابل منډيي، سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د سینې سره په جنګ خو نه یم
ښکلیه ! یو موټی لونګ خو نه یم

چې بلا ښکلي مې په څار کې ساتي
د چا په خیر د چا په منګ خو نه یم

خیر دی که تور لکه د سکور یمه زه
شکر د چا په زړګي زنګ خو نه یم

د زړه ټوټې په ټولو ښکلیو ویشم
زه د یو ښکلې څه ملنګ خو نه یم

لکه د باز په ښکار سترګې سرې دي
جانانه زه روږدی په بنګ خو نه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې بې پروانه زه له خپل ځان شومه
ایله چې اوس جانان ته ګران شومه

چې به شمال د چا وږمه راوړله
زه به پسې باد پسې روان شومه

چا تندی تریو کړ څوک موسکی غوندې شو
د چا رقیب د چا جانان شومه

په نیم نظر چې رانه ټول زړه یوسي
ښکلو ته زه څومره ارزان شومه

کله په بله رانه مخ اړوي
کله یې سترګو کې عیان شومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو درویش ته!

په ازغنو لارې سر وي
او په یبلو پښو مزل کړي
د زخمي لاسونو خاپې
رنګیني د خپل غزل کړي

*   *   *

ستوري راوړي په لمن کې
دا په چا باندې مین دی؟
چې هوا کې ځراغ بل وړي
نو رڼا باندې مین دی

*   *   *

کوم تصویر ورځنې ورک دی
کاڼي شي ورته هینداره
خپل مرام ته به رسیږي
لټوي چې ورکې لارې

*   *   *

چې جهان پرې ښایسته شي
د آسمان ستوري امیل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جانان سپينې سينې ته
د غزل توري اميل کړي

* * *

بدرنګۍ ته نه ورګوري
ښکلا ټوله کړي راټوله
يو له جنګه يې نفرت دی
خوښوي نړۍ کې سوله

* * *

وايي وخت د تورې نه دی
ستن راواخلئ عزيزانو
دا شليدلي ګريوان ګورئ
دا ګنډل غواړي يارانو
۲۳/۱۱/۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د پسرلي تر ښکلا دنــــگ جانانه
پر سینه وکـــره لـــونگ جانانه

نن به دې ښــه په دیدن ځان مړوم
نن دې تر ډېـــره یم تر څنگ جانانه

دا چې ډېر ډېر درته ځیر ځیر یمه زه
دا مـــې بلا ډېر څښلي بنگ جانانه

لږ خـــو راوگوره د خدای په خاطر
لږ خـــو مــــې ومنه قلنگ جانانه

کله به ته هـــم پـــه چا زړه وبایلې
کله به ته هـــم شـــې ملنگ جانانه
که مولا تا زمـــــا تـــر خوا راولي
وبه گتم بـــا یللی جنــــگ جانانه
۲۰۰٦/۱۱/۲٦کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه راکوه غم ستـــــرګـــې راواړوه
ته او خدای صنم ستـــرګې راواړوه

ستا ښکلا به لیپې لپـــــې وڅښمه
ګوره راته سم ستـــــرګې راواړوه

تل د ستمګرې ادا نــــــاز وړمه
نن وکړه کــــرم ستـــرګې راواړوه

ټول به دې په سترګو کې راټول کړمه
ته خـــو پــــه یو دم سترګې راواړوه

ما مې درته زړه په لار کې ایښی دی
کیږده پرې قـــدم سترګې راواړوه
۲۹/۱۱/۲۰۰۶ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلا رنګونه

زه چې اول اول مین غوندې شوم
او د رنګونو په مانا لږ و ډېر وپوهیدم
نو ما به داسې ګڼه
چې زیړ رنګونه په رښتیا د مینتوب نښه وي
زما به هله دا باور پوخ شو
چې د مالت جونو به
خپلو ښادیو کې سندرې ویلې
نو دا ټپه یې یې ضرور ویله
((زه په مین سړي پوهیږم
یا یې رنګ زیړ وي ، یا یې شونډې وچې وینه))
کله نا کله به مې
یو زیړ بنین د تور کمیس له لاندې واچولو
او د ګریوان تڼۍ مې خلاصې ساتې
او کله کله به مې
زیړ ګل بند په غاړه واچولو
بیا به مې ټول مازیګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

آن تر خړي ماښامه
د ګودر لارې څارې
* * *
اوس چې زما مینتوب
د لیونتوب تر حده ورسیدو
نو د رنګونو دا مانا راته پیکه ښکاره شوه
ځکه چې ته په هر یو رنګ کې راشې
نو ستا له نوره رنګ رڼا واخلي
اوس راته ستا له رویه ټول رنګونه ښکلي ښکاري

۱۱/۱۲/۲۰۰۶
د کابل منډيي
سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس جانان ته سم کتلی نـــــه شمه
ځان ته خو څه غم کرلی نـــــه شمه

مینه یې په زړه کې راکـــــرلـې ده
مینې نه قسم خـــــوړلـی نه شمه

ته چې اوسې هلته ښه چابک ځمه
بل خوا تــه قـــــدم وهلی نه شمه

ستا ښکلا په تورو کې رانغاړمه
مات مې شــه قلم لیکلی نه شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوخ نظر

داسې په شوخ نظر خو مه راګوره
هسې نه ستا د تورو سترګو له غبار څنې
الماس جوړ شي
زما د زړه په شینکي فصل لکه تندر پریوځي
بیا به مې زړه کې ستا د مینې کروندې باندې لمبې پورې کړي
د کابل منډیي، سرای زرداد
۲۰/۱۲/۲۰۰۶

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library